

ΕΣΟ ΕΤΟΙΜΟΣ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΡΟΣΚΟΠΟΥΣ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ

ΤΗΣ ΕΝ ΑΙΓΥΠΤΩ ΚΕΝΤΡΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ
ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΡΟΣΚΟΠΩΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΤΗ ΕΓΚΡΙΣΕΙ ΚΑΙ ΕΠΟΠΤΕΙΑ ΑΥΤΗΣ

ΕΤΟΣ Α΄. — ΑΡΙΘ. 14. — ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ — 15)28 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1915

ΚΑΤΣΑΝΤΩΝΗΣ

I

Αὐτοῦ ποῦ πᾶς μαῦρο πουλί, μαῦρο μου χελιδόνι,
Νὰ χαιρετᾷς τὴν κλεφτουριά κι' αὐτὸν τὸν Κατσαν-
(τώνη).
Πέτου νὰ κάνει φρόνιμα κι' ὄλο ταπεινωμένα,
Δὲν εἶν' ὁ περσινὸς καιρὸς νὰ κάνει ὅπως θέλει,
Φέτος τὸ πῆρε γκέντσιγιας, τὸ πῆρε ὁ Βελῆ Γκέκας;
Ζητάει κεφάλια κλέφτικα, κεφάλια ξακουσμένα.
Κι' ὁ Κατσαντώνης τῶμαθε, καὶ τὸ σπαθὶ του ζώνει
Καὶ παίρνει δίπλα τὰ βουνά, δίπλα τὰ κορφοβούνια,
Χαμπέρι στέλνει στὴν Τουρκιά, σ' αὐτὸν τὸν Βελῆ Γκέκα.
— «Ὅπου θὰ τᾶβρει τὰ παιδιά, ἄς τᾶβρει κι' ἄς τὰ
(πάρει!»

Κι' ὁ Βελῆ Γκέκας ἔτρωγε σ' ἐνοῦ παπᾶ τὸ σπιτι.
Τρεῖς κοράσια τὸν κερνοῦν κ' οἱ τρεῖς ξανθομαλλοῦσες,
Ἡ μιὰ κρονάει μὲ τὸ γιαλί, ἡ ἄλλη μὲ τὸ κρονοστάλλι,
Ἡ τρίτη ἡ καλύτερη μὲ τ' ἀσημένιο τάσι.
Κ' ἐκεῖ ποῦ τρώγαν κ' ἔπιναν κ' ἐκεῖ ποῦ λακριντίζαν
Μαῦρα μαντιὰτα τοῦρθανε ἀπὸ τὸν Κατσαντώνη.
— «Νὰ βγεῖς, Βελῆ μου, σὲ Ἄγραφα, νὰ βγεῖς ν'
(ἀνταμωθοῦμε»

Κι' ὁ Βελῆ Γκέκας τ' ἄκουσε, πολὺ τοῦ κακοφάνει,
Στὰ γόνατα σηκώθηκε καὶ τὸ σπαθὶ του ζώνει.
— «Ποῦ εἶσαι, τσαούση ὀγλήγορε, μάσε τὰ παληκάκια,
« Νὰ πᾶμε νὰ βαρέσουμε τὸ σκύλο Κατσαντώνη.»

Κι' ὁ Κατσαντώνης πρόφτασε, κακὸ καρτέρι τοῦ εἶχε.
Κι' ὁ Βελῆ Γκέκας πάει μπροστὰ μὲ εἴς ἑπτὰ νομάτους.
— «Ποῦ πᾶς Βελῆ ντερβέναγα, ριτσάλη τοῦ βεζίρη;»
— «Σ' ἐσέν' Ἀντώνη μασκαρὰ, σ' ἐσένα παλιοκλέφτη.»
— «Δὲν εἶν' ἐδῶ τὰ Γιάννινα, δὲν εἶν' ἐδῶ ραγιάδες,
«Γιὰ νὰ τοὺς ψήνεις σὰν τραγιά, σὰν τὰ παγιά κριάρια.
«Ἐδῶ εἶναι λόγγοι καὶ βουνά καὶ κλέφτικα τουφέκια,
«Βαριά βροντοῦν, πικρὰ βαροῦν, φαρμακερὰ πλη-
(γώνουν.»

Τρεῖς μπαταριές τοῦ ρίξανε, τὴ μιὰ μεριά στὴν ἄλλη,
Ἡ μιὰ τὸν πῆρε ξώδεσμα, ἡ ἄλλη στὸ κεφάλι,
Κι' ἡ τρίτη ἡ φαρμακερὴ τὸν πῆρε στὴν καρδιά του.
Τὸ στόμα του αἷμα γιόμισε, τ' ἀχείλι του φαρμάκι,
Κ' ἡ γλώσσα του ἀηδονολαλεῖ, τὰ παληκάκια κροάζει.
— «Ποῦ εἶσαι, τσαούση ὀγλήγορε ἔλα παρ' τ' ἄο-
(ματὰ μου,
«Νὰ μὴν τὰ πάρει ἡ κλετουριά κι' ὁ σκύλος Κα-
(τσαντώνης.»

Παρμένο ἀπὸ τοῦ Ν. Γ. Πολίτη—Ἐκλογαὶ ἀπὸ τὰ τραγούδια τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ—Ἀθήνα 1914.— σελ. 731.

Ἐξηγήσεις: γκέντσιγιας=ἀγᾶς τῶν Γκέγκηδων, Ἀρβανίτης—λακριντίζαν=συνδιαλέγονταν—στὰ γόνατα σηκώθηκε=στὸ τραπέζι κάθονταν σταυροπόδ., ὥστε ἀνασηκώθηκε στὰ γόνατα.—τσαούσης=ὀπασιστής.—ριτσάλης=σύμβουλος.

II

— «Ἀπόψ' εἶδα στὸν ὕπνο μου, στὸν ὕπνο ποῦ
(κοιμώμουν,
«Θολὸ ποτάμι πέραγα καὶ πέρα δὲν ἐβγήκα.
«Ἐίχε θολὰ τὰ ρέματα καὶ τὰ νερὰ βαμένα
«Κεφάλια κυλοῦν πὸ μπροστὰ, κεφάλια κι' ἀπὸ πίσω,
«Καὶ πέρα δὲν ἐπέρασα, καὶ δῶθε δὲν ἐβγήκα
«Μὲν πῆρα τὸν κατήφορο στὴ μέση τὸ ποτάμι.
«Ξηγάτε, παληκάκια μιν, ξηγάτε τ' ὄνειρό μου.»
Κ' ἡ συντροφιά του τοῦλεγε κ' ἡ συντροφιά του λέγει,
«Ξηγά το Ἀντώνη, ξηγά μας τ' ὄνειρο ὅπου εἶδες.»
— «Παιδιά μου χωριά θὰ κάψομε, θὰ δέσουμε καὶ
(σκληβόους.»
Σηκῶθ' ὁ Γιῶργος τὴν ἀγῆ νερὸ νὰ πᾶη νὰ φέρει
Βροικε ταμπούρια Τούρκικα καὶ Τούρκους ποῦ φυ-
(λάγουν,
Καὶ πίσω ὁ Γιῶργος γύρισε καὶ στὸν Ἀντώνη πάγει

— Γιώργο μ' γιατί είσαι κίτρινος, γιατί είσαι μαρ-
 (μένος;»
 — «Σήκ' Ἀντώνη νὰ φύγομε, πάμε κάτω στο Βάλτο.
 «Μὰς πρόδωσαν οἱ φίλοι μας, οἱ ἀδελφοποιητοὶ μας.
 «Πολλοὶ μαῦροι μὰς πλάκωσαν, μαῦροι σὰν καλια-
 (κούδια.»
 — «Μὴν εἶν' ὁ Τσόγκας πῶρχετε, μὴν εἶν' ὁ Λε-
 (πειώτης;»
 — «Οὐτ' εἶν' ὁ Τσόγκας πῶρχετε, οὐτ' εἶνε ὁ Λε-
 (πειώτης;»
 «Μόνον εἶν' ὁ Μουζουρντάραγας μὲ τοὺς τσοχαντα-
 (ραῖους,
 «Φέρνει σαΐνια τοῦ πασαῖ, ἀσκέρι τοῦ βεζίρη.»
 Κ' ἡ συντροφιά τὸν ἄφησε, οἱ φίλοι κ' οἱ δικοὶ του.
 Γιώργος Χασιώτης στάθηκεν, ὁ μαῦρος ἀδελφός του.
 — «Κόψε με, Γιώργο μ', κόψε με, πάρε μου τὸ κεφάλι,
 «Νὰ μὴν τὸ πάρει ἡ παγατιά, ὁ ἀγὰ Μουζουρντάρης!»
 — «Ἀντώνη μου μὴ σκιάζεσαι, στοὺν σου μὴν τὸ
 (βάνεις.
 «Ἀντάμα θὰ πεθάνομε, κ' ἀντάμα θὰ χαθοῦμε!»
 — «Τράβα, Χασιώτη μ', τράβηξε νὰ μὴ χαθεῖς μ'
 (ἐμένα,

«Γιατί εἶν' Τοῦρκοι πάρα πολλοὶ, καὶ σ' εἶσαι μοναχός
 (σοῦ!»
 «Γιὰ τὰ γλυτώσεις, ἀδελφέ, τὸ αἷμα μου νὰ σῴρεις.»
 — «Μπα! πῶς σὲ κόβ' Ἀντώνη μου, π' ἀλλ' ἀδελφὸ
 δὲν ἔχω;»
 «Θὰ παίξ' ὁ Ἀντώνης τὸ σπαθὶ κί' ὁ Γιώργος τὸ
 (τουφέκι.
 «Τότε θὰ δώσουν' τ' ἄρματα!»

 «Ἐχετε γειά, ψηλά βουνά καὶ δροσερὲς βουσοῦλες.
 «Καὶ σεῖς Τσουμέρα κί' Ἀγραφα, καληκαριῶν λη-
 (μέρι!»
 «Ἄν δεῖτε τὴ γηναῖκα μου, ἂν δεῖτε καὶ τὸ γιὸ μου,
 «Ἐπέτε τους πῶς μ' ἔπιασαν μὲ προδοσιὰ κί' ἀπίτη.
 «Ἀρρωστημένο μ' ἤθρανε ξαομάτωτο στοὺν στρώμα,
 «Ὡσὰν μωρὸ στὴν κοῦνια του, στὰ σάοργανα δεμένο.»

Συναρμολογημένο ἀπὸ
 τὴ συλλογὴ τοῦ Passou
 σελ. 78-79-81 καὶ τοῦ κ.
 Πολίτη σελ. 74.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑΝ ΜΑΣ

ΚΑΤΣΑΝΤΩΝΗΣ

Τὸν καιρὸ ποῦ ὁ Ἀλήπασας τυραννοῦσε
 τὴν Ἠπειρο, στὴν ἀρχὴ τοῦ περασμένου αἰ-
 ώνα, ἔκλεβε, ἔσφαζε, ἔπνιγε στοὺν αἷμα χωριά
 ὀλόκληρα, ὁ πολὺς ὁ πληθυσμὸς, τρομο-
 κρατημένος κρύβονταν ὅσο ἦταν δυνατὸ στὰ
 σπίτια του, γύρευε νὰ περάσῃ ἀπαρατήρητος,
 ζοῦσε ζωὴ σβησμένη, σιωπηλὴ, ἀπὸ φόβο
 μὴν τὸν θυμηθεῖ ὁ σατοράης καὶ ξεσπά-
 σουν καινούριες ἀντάρες στοὺν κεφάλι του.

Τὴ ζωὴ ὅμως αὐτὴ τὴν τρομαγμένη, τὴ
 στενόχωρη τοῦ σκλάβου δυσκολώτερα τὴ
 σήκοναν οἱ νέοι. Ἡ ψυχὴ τους ἀναστατώ-
 νουνταν, γύρευε ἐλευθερία, εἶχε ἀνάγκη ν'
 ἀντίσῃ καὶ αὐτὴ κ' ἐπειδὴ στίς χῶρες καὶ
 στὰ χωριά τὸ βαρὺ χέρι τοῦ τυράννου τοὺς
 βαστοῦσε σκυφτὸ τὸ κεφάλι ἢ τοὺς τὸ ἔκοβε,
 πολλοὶ ἐπαναστατοῦσαν σὰν τόσους ἄλλους
 προγόνους. ποῦ ἀπὸ τὸν καιρὸ ποῦ μὰς
 πῆραν οἱ Τοῦρκοι τὴν Πόλη, δὲ θέλησαν
 ποτὲ νὰ ὑποταχθοῦν στοὺν βάρβαρο κατακτη-
 τὴ. ἔπαιρναν τὰ βουνά, πῆγαιναν καὶ ζοῦσαν
 μὲ τὰ θηρία, στὰ χιόνια καὶ στὴν ἐρημιὰ
 μάλλον παρὰ νὰ παραδεχθοῦν τὴν ἐξειτελι-
 στικὴ αὐτὴ σκλαβιά.

Μὰ ἔπρεπε καὶ νὰ ζήσουν τροφή, ροῦχα,
 ποῦ νὰ τὰ βροῦν στὴν ἀνεξάρτητὴ ἐρημιὰ
 τους; Στίς χῶρες πάλι δὲν ἦταν δυνατὸ νὰ
 κατέβουν χωρὶς νὰ πέσουν στὰ χέρι τῶν πέ-
 ηδων τοῦ Ἀλήπασα, ποῦ ὄχι μόνο τοὺς πα-
 ραμόνευαν παντοῦ νὰ τοὺς πιάσουν, ἀλλὰ

καὶ παγὰνα ἔβγαιναν καὶ τοὺς κυνηγοῦσαν
 ὡς ἀπάνω στὰ βουνά τους σὰν ἀγρίμια.

Ἄλλοίμονο σὲ κείνον ποῦ ἔπιαναν καὶ ποῦ
 ἔφθανε στὰ χέρια τοῦ Ἀλήπασα!

Ἐκεῖνο λοιπὸν ποῦ ἓνας δὲν μπορούσε νὰ
 τὸ ἐπιτύχῃ, τὸ ἐπιτύχαιναν πολλοὶ μαζί. Μα-
 ζεύουντα τὰ παληκάρια, σχηματίζαν σώματα
 στρατιωτικὰ, διάλεγαν ἀρχηγούς καὶ ὑπαρ-
 χηγούς τοὺς πιὸ γενναίους, ἔξωναν τ' ἄρμα-
 τὰ τους, καὶ ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὰ κορφοβούνια
 τοὺς κατέβαιναν καὶ πολεμοῦσαν τοὺς Τοῦρ-
 κους.

Αὐτὴ ἦταν ἡ κλεφτουριά, ποῦ τὴν ἀπα-
 θανάτωσαν τὰ δημοτικὰ μας τραγούδια.

Ἐνας ἀπὸ τοὺς πιὸ τολμηροὺς, τοὺς πιὸ
 γενναίους κλέφτες, ποῦ ἔκανε τὸν Ἀλήπασα
 νὰ τρέμει, κλεισμένος μέσα στοὺν παλάτι του
 στὰ Γιάννινα, ἦταν ὁ Κατσαντώνης.

Κοντὸς, λυγερός, γρήγορος, ἀτρόμητος, ἡ
 παληκαριά του πῆγαινε ὡς τὴν τρέλα κεραυ-
 νοὺς σκορποῦσε τὸ μαῦρο του μάτι, καὶ τὸ
 ἠλιοκαμένο του πρόσωπο, ποῦ τὸ ἔσκιαζαν
 πυκνὰ, ἀγριωπὰ φρυδιὰ, ἦταν τρομάρα τῶν
 Τοῦρκων. Μὰ ἡ φωνὴ του, ζεστὴ, ἀρμονικὴ,
 γλυκειά, ἦταν παρηγοριὰ καὶ ἐγκαρδίωση γιὰ
 τοὺς δικούς του, καὶ ὅποιος τὸν πλησίαζε,
 ὅποιος τοῦ μιλοῦσε ἐφευγε μὲ τὴν καρδιά
 ἀναπνευμένη πῶς δὲ χάθηκε ἡ λευθερία ἀπὸ
 τὴν Ἑλλάδα, ἀφοῦ τὰ βουνά της ἔτρεφαν
 τέτοιο παληκάρι.

Ἐνας ἀξιωματικὸς τοῦ Ἀλήπασα, ὁ Βελῆ
 Γκέκας, ὁ ἀντρεϊότερος καὶ πιὸ ἀγαπητὸς
 ἀγὰς τοῦ τυράννου, ἀποφάσισε νὰ βγεῖ νὰ
 χαλάσει τὸν ἀνυπότακτο κλέφτη. Εἶχε βάλει
 πείσιμα νὰ τὸν πιάσει καὶ χεροπόδαρο δεμένο

νά τὸν φέρει στὸ φίλο καὶ ἀρχηγό του.

Μὰ ὁ Κατσαντώνης τοῦ ἔστησε καρτέρι, καὶ μόλις σίμωσαν οἱ Τούρκοι, ὤρμησε μὲ τὰ παιδιὰ του καὶ σκότωσε τὸν ἀγὰ.

Μεγάλο κακὸ ἔκανε ὁ Ἀλήπασας γιὰ τὸ θάνατο τοῦ φίλου του, καὶ δοκίμησε νὰ τὸν ἐκδικήσῃ φροβερά.

Ὁ σατράπης τῆς Ἡπείρου, ἀφότου κατάστρεψε τὸ Σούλι, εἶχε βάλει μὲ τὸν νοῦ του σχέδια μεγάλα, νὰ κατακτήσῃ ὅλην τὴν Ἑλλάδα μὲ τὴν Ἐπτάνησο, νὰ τὴν κάνει κτῆμα δικό του ἀνεξάρτητο ἀπὸ τὴν Τουρκία.

Κατέλαβε λοιπὸν τὴν Πρέβεζα καὶ τὴ Βόνιτσα, ἔσφαξε καὶ ρήμαξε ὅ,τι Ἑλληνικὸ στοιχεῖο βρισκόνταν ἐκεῖ, καὶ μὲ ἑνδεκα χιλιάδες Ἀρβανίτες κατέβηκε ἀντίκρου ἀπὸ τὴ Λευκάδα, ἔτοιμος νὰ περάσῃ τὸ στενὸ ποῦ τὴ χωρίζει ἀπὸ τὴν Στερεὰ καὶ νὰ τὴν ἀρπάξῃ.

Ἐκεῖνον τὸν καιρὸ, ὁ Κερκυραῖος Καποδίστριας, νέος πολὺ ἀκόμα, κυβερνητικὸς ὑπάλληλος τῆς Ρωσσίας, ἀν καὶ Ἕλληνας, βρισκόνταν στὴ Λευκάδα ὅπου ἡ Ρωσσία, ποῦ κατεῖχε τὴν Ἐπτάνησο, τὸν εἶχε στείλει, γραμματέα τῆς ἐπικρατείας τῆς Ἐπτανησιακῆς Γερουσίας.

Πατριώτης ζεστός, ὁ Καποδίστριας ἄρχισε ἀμέσως νὰ διοργανώνει μίαν ἐπαναστατικὴν κίνηση. Φώναξε ὅλους τοὺς ἀρματολούς καὶ κλέφτες τῆς Ἡπείρου καὶ τοὺς διωργάνωσε νὰ πᾶν νὰ καταπολεμήσουν τὸν τύραννο ποῦ ἀπ' ἀντίκρου, σὰν τὴν ἀράχνη ποῦ ἐτοίμαζεται νὰ πηδήσῃ καὶ ν' ἀρπάξῃ τὴ μύγα, μελετοῦσε τίς κινήσεις τῶν παληκαριῶν καὶ παραμόνευε τὴν κατάλληλη στιγμή νὰ δοκίμησῃ.

Μεταξὺ στοὺς κλέφτες ποῦ μαζεύθηκαν γύρω στὸν Καποδίστρια ἦταν καὶ ὁ Κατσαντώνης.

Τὰ στήθια του καὶ ἡ ζώνη του ἄστραφταν ἀπὸ τὸ χρυσάφι καὶ τὸ ἀσήμι, παρμένα ἀπὸ τοὺς Τούρκους ποῦ εἶχε σκοτώσει μὲ τὸ χέρι του τὰ ὅπλα του ἦταν πλουσιώτατα, τὸ ὕψος του ἀγέρωχο καὶ τολμηρὸ μὰ ἀπάνω ἀπ' ὅλα, ἐκεῖνο ποῦ τὸ περισσότερο τὸν ξεχώριζε ἀπ' τοὺς ἄλλους καὶ τὸν ἀνέδειχνε ἀρχηγό, ἦταν ἡ αἴγλη του ποῦ σκότωσε τὸ Βελὴ Γκέκα.

Καὶ ὅλοι ὁμόφωνα τὸν κήρυξαν ἀρχηγό.

Σκορπίστηκαν τότε οἱ ὄπλαρχηγοὶ στὴν Ἡπειρο, στὴ Θεσσαλία, στὴν Ἀκαρνανία, καὶ ὅπου γύριζε ὁ Ἀλήπασας νὰ τοὺς κληγῆσῃ, αὐτοὶ ἔπεφταν ἀπάνω του καὶ ἔφερναν καταστροφὴς στὸ στρατό του.

Αὐτὴ ἡ διωργανομένη κλέφτικη προσβολὴ στενοχώρησε πολὺ τὸν Ἀλήπασα καὶ τὸν ἐμπόδισε νὰ ἐκτελέσῃ ἀμέσως τὰ σχέδιά του καὶ νὰ πάρῃ τὴ Λευκάδα. Λύσσιαζε ὁ τύραννος, ἔτριξε τὰ δόντια του, φουρκίζονταν,

μὰ δὲν μπορούσε νὰ φθάσῃ τὰ παληκάρια, ταμπουρωμένα στίς ἀετοφωλιές τους.

Δυστυχῶς ὅμως, ἐκεῖνο ποῦ δὲν ἐπέτυχαν τὰ ὅπλα, τὸ κατέφερε ἡ ἀρρώστια.

Εἶχε πέσει βαρῖα ὁ Κατσαντώνης μ' εὐλογία καὶ ἀναγκάστηκε νὰ σταματήσῃ μὲ τὸ μικρότερό του ἀδελφό, τὸ Γιώργο τὸ Χασιώτη, στὰ Ἄγραφα, σ' ἓνα μοναστήρι, ὅπου τὸν παρέλαβαν οἱ καλόγεροι καὶ τὸν φρόντισαν μὲ ἀφωσίωση καὶ ἀγάπη.

Μὰ ὁ Ἀλήπασας ἦταν κοντὰ, παντοῦ οἱ κατάσκοποι του χώνουνταν καὶ παρομόνευαν.

Ὁ Κατσαντώνης κατάλαβε πὼς στὸ μοναστήρι ὅπου ἔμεινε δὲν ἦταν πιά ἀσφαλισμένος. Ἐφυγε πάλι μὲ τὸν ἀδελφό του, καὶ ἀρρωστος ἀκόμα, θερμιασμένος καὶ ἀδύνατος, κρύφθηκε σὲ μιὰ σπηλιά ὅπου μόνος ἓνας παπὰς ἔρχονταν κρυφὰ καὶ ἔφερνε φαγὶ στὰ δύο ἀδελφία.

Ὁ Ἀλήπασας ὅμως εἶχε πολλὰ τερτίπια ὅπου ἡ δύναμη δὲν ἔφθανε, εἰσχωροῦσε δόλια τὸ χρυσάφι καὶ ὅπου τὸ χρυσάφι δὲν ἔπιανε, ἔπεφτε ἀντάρα, θάνατος, μαρτύρια.

Μιὰ μέρα ποῦ στὴ σπηλιά του ἡσυχὰ κοιμοῦνταν ὁ Κατσαντώνης καὶ ἀγρυπνος κοντὰ του φύλαγε ὁ ἀδελφός του, ἐξήντα Ἀρβανίτες περικύκλωσαν τὴ σπηλιά.

Ὁ παπὰς, ποῦ,

«...Μαχαίρι νὰ τοῦ γίνῃ

«Ἡ κοινωγία ποῦ τῶραψε τ' ἀφω-
[ρεσμένο στόμα,»

ὅπως λέγει ὁ Βαλαωρίτης, ὁ παπὰς ποῦ μόνος γνώριζε τὸν κρυψώνα τους τοὺς ἐπρόδωσε.

Πέντε παιδιὰ ὅλα ὅλα βρισκόνταν μὲ τὸν Κατσαντώνη. Πετάχθηκαν ἔξω νὰ τὸν διαφεντέψουν, μὰ οἱ Τούρκοι ἦταν πολλοὶ, ἓναν ἓναν τοὺς κατέβασαν καὶ τοὺς πέντε.

Ὁ Γιώργος Χασιώτης δὲ δειλιάσε. Καθὼς εἶδε τοὺς τούρκους νὰ καταφθάνουν, ἀρπάξῃ τὸ ἀδελφό του στίς πλάτες, ἀδειάζῃ τὸ καριοφίλι του ἀπάνω στοὺς πρώτους ποῦ σίμωναν, καὶ πιάνοντας τὸ σπαθὶ του στὰ δόντια, ρίχνεται ἔξω σὰ λεοντάρι, σαστίζει τοὺς τούρκους μὲ τὴν ὀρμὴ του, περνὰ ἀπὸ μέσα τους καὶ φεύγει στὰ βουνά.

Οἱ Τούρκοι ὅμως τὸν παίρνουν καταπόδι.

Τρέχει ὁ κλέφτης μὲ τὸν ἀδελφό του στίς πλάτες, σὰν τὸ ἀγρίμι ποῦ τὸ κυνηγοῦν τὰ σκυλιὰ κάπου κάπου γυρνᾷ γιὰ νὰ σημάδεψῃ καὶ νὰ πυροβολήσῃ ἐκείνους ποῦ τὸν στενοχωροῦν ἀπὸ πολὺ κοντὰ, καὶ πάλι τὸ βάζει στὰ πόδια, φορτωμένος πάντα τὸν ἀδελφό του. Ὡς ποῦ τὸν παίρνει τὸ βόλι στὰ πόδι καὶ πέφτει.

— «Κόψε μου τὸ κεφάλι, ἀδελφε, μὴ μὲ πάρῃ ἡ Ἀρβανιτιά!» τοῦ φωνάζει ὁ Κατσαντώνης.

Μὰ προτοῦ προφθάσει, καταφθάνουν τὰ κοράκια, πέφτουν ἄπάνω τους, τοὺς πιάνουν, καὶ δεμένους τοὺς σέρνουν στὸν Ἀλή-
πασα.

Στὰ Γιάννινα ἦταν ἕνας πλάτανος μεγάλος καὶ δυνατός, γνωστός σ' ὅλον τὸ Ἑλληνισμό καὶ καταραμένος· κάτω ἀπὸ τὸ φύλωμά του ἐκτελοῦνταν οἱ θανατικὲς ποινὲς καὶ τὰ βασανιστήρια, καὶ σαράντα κρεμάλες φόρτωναν τὰ κλωνάρια του. Ὅποιο Χριστιανὸ ἔπιανε ὁ Ἀλήπασας στὰ ἰχθία του, ἐκεῖ τὸν βασάνιζε, καὶ ὅλα τὰ σύνεργα τοῦ δήμου βρίσκονταν μαζεμένα στὴ ρίζα του. Ἦταν ὁ Γολγοθᾶς τοῦ Ἑλληνισμοῦ ὁ πλάτανος αὐτός, θεριεμένος καὶ φοβερός ἀπὸ τὸ πολὺ τὸ αἷμα ποὺ εἶχε θρέψει τὶς ρίζες του.

Στὸν Πλάτανο καὶ πῆγαν τοὺς δύο Κατσαν-

τωναίους καὶ τοὺς σκότωσαν μὲ τὸν ἀγριώ-
τερο τρόπο.

Τοὺς ἔδεσαν στὸ ἄμῳνι, ἕνα ἀπὸ τὰ σύνεργα τῶν βασανιστᾶδων τοῦ Ἀλήπασα, καὶ δύο τουρκογύφτες μὲ τὴ βαρειά, ἀρχίζοντας ἀπὸ τὰ δάχτυλα τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδαριῶν καὶ ἀνεβένοντα, ὡς τὸ κορμὸ, τοὺς τσάκησαν τὰ κόκκαλά τους.

Τὰ δύο ἀδελφία ὑπέφεραν τὸ φρικτὸ μαρτύριο χωρὶς νὰ παραπονεθοῦν, χωρὶς νὰ φωνάζουν, βρίζοντας τοὺς τούρκους καὶ τραγουδώντας κλέφτικα τραγούδια γιὰ τὴν ἐλευθερία, ὡς ποὺ ξεφύχισαν.

Ἀπὸ τέτοια πολλὰ μαρτύρια, ἀπὸ τέτοιο πολὺ χυμένο τίμιο αἷμα, γεννήθηκε ἡ δική μας λευθεριά.

Π. Σ. ΔΕΛΤΑ

ΠΡΟΣΦΩΝΗΣΙΣ

Τοῦ Προέδρου τῆς Κεντρ. Ἐπιτροπῆς Αἰγύπτου κ. Ἀντ. Ε. Μπενάκη πρὸς τὸν τέως Πρωθυπουργὸν καὶ Μεγάλον Ἀσρητὴν τοῦ Σώματος κ. Ἐλευθέριον Βενιζέλον.

Κύριε Πρόεδρε,

Οἱ Ἕλληνες Πρόσκοποι Ἀλεξανδρείας θεωροῦσιν ἑαυτοὺς εὐτυχεῖς καὶ εἶνε ὑπερήφανοι διὰ τὴν τιμὴν ἣτις τοῖς ἔλαχε νὰ γίνωσι διεκμηρεῖς τῆς ζωηρᾶς εὐγνωμοσύνης τοῦ Σώματος ὀλοκλήρου διὰ τὸ διαρκὲς καὶ θερμὸν ἐνδιαφέρον ὑπερ δὲν παύετε νὰ δεικνύητε ὑπὲρ αὐτοῦ ὡς καὶ διὰ τὴν γενναίαν ὑποστήριξιν ἣν μέχρι τοῦδε τοῦ παρεῖχαστε.

Ἐντολὴν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Σώματος ἐκτελών, ἐγχειρίζω ἡμῖν, Κύριε Πρόεδρε, τὸ ἔγγραφον τοῦτο διὰ τοῦ ὁποῖου τὸ Σῶμα Ἑλλήνων Προσκόπων, παρακαλεῖ ὑμᾶς νὰ δεχθῆτε τὴν ἔκφρασιν τῶν εὐλικρινῶν αὐτοῦ εὐχαριστιῶν καὶ τῆς ἀπείρου αὐτοῦ εὐγνωμοσύνης διὰ τὴν γενναίαν ὑμῶν δωρεάν.

Μίαν θερμὴν παράκλησιν ἔχομεν νὰ προσθέσωμεν Κύριε Πρόεδρε, καὶ εἶνε αὕτη νὰ μὴ παύσητε ἐνδιαφερόμενος διὰ τὸ ἡμέτερον Σῶμα τὸ ὁποῖον τόσα σᾶς ὀφείλει.

Ἐχόντες τοιαύτην ἐνθάρρυνσιν δυνάμεθα μετὰ πεποιθήσεως ν' ἀποβλέπωμεν πρὸς τὸ μέλλον.

ΤΟ ΕΠΙΔΟΘΕΝ ΕΓΓΡΑΦΟΝ

Ἐν Ἀθήναις τῇ 3 Ἀπριλίου 1915

Κύριε Πρόεδρε,

Μετὰ βαθυτάτης εὐγνωμοσύνης τὸ Σῶμα τῶν Ἑλλήνων Προσκόπων ἔλαβε τὸ νέον δεῖγμα τῆς πρὸς αὐτὸ στοργῆς ὑμῶν. Ἡ νέα καὶ μεγάλη αὐτῷ δωρεὰ ἐξασφαλίζει τὴν συνέχειαν τῆς δράσεως τοῦ ἐθνικοῦ αὐτοῦ ἔργου ἐπ' ἀρκετὸν ἀκόμη χρόνον καθότι ἐλείπει μέσων ἐπλησίαζεν ἡ στιγμή τῆς διακοπῆς αὐτῆς.

Εἰς ὑμᾶς τὸ Σῶμα ὀφείλει τὰς πρώτας αὐτοῦ ἐνθαρρύνσεις καὶ ὄλην τὴν ἠθικὴν καὶ ὄλικην ὑποστήριξιν χάρις εἰς τὴν ὁποίαν ἐπεξετάθη ἐπὶ τοσοῦτον.

Πολυτιμωτέρα δμως ὄλων ὑπῆρξεν ἡ δωρεὰ τῆς ὑμετέρας εἰκόνας μὲ τὴν ἐνθαρρυντικὴν εὐχὴν «ΑΙΕΝ ΑΡΙΣΤΕΥΕΙΝ». Ἡ ἀντιγραφὴ αὐτῆς θέλει κοσμηθῆ ἐφεξῆς ὄλας τὰς λέσχας τῶν ἀπανταχοῦ Ἑλλήνων Προσκόπων ἐκπροσωποῦσα τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν Ἐθνικῶν πόθων καὶ τὴν παρόρμησιν πρὸς συμπλήρωσιν αὐτῶν.

Ἐξ ὀνόματος τοῦ Σώματος ὀλοκλήρου παρακαλοῦμεν ὑμᾶς, Κύριε Πρόεδρε, νὰ δεχθῆτε τὴν ἔκφρασιν τῆς αἰωνίας αὐτοῦ εὐγνωμοσύνης ὡς καὶ τὴν διαβεβαίωσιν τῆς πλήρους καὶ ἀναλοιώτου αὐτοῦ ἀφοσιώσεως.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ

(Ὑπογρ.) ΜΙΛΤ. ΝΕΓΡΕΠΟΝΤΗΣ

Ο Γ. ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ

(Ὑπογρ.) Κ. ΜΕΛΑΣ

ΟΙ ΠΡΟΣΚΟΠΟΙ ΕΠΙ ΤΟ ΕΡΓΟΝ

Ἡ ἀφιξίς τοῦ Γαλλικοῦ Στρατεύματος εἰς τὴν πόλιν μας ἔδωσεν τὴν εὐκαιρίαν εἰς τοὺς νεαροὺς μας προσκόπους νὰ δείξουν πόσον θὰ ἦσαν ὠφέλιμοι ἐν καιρῷ πολέμου εἰς τὴν Πατρίδα αὐτῶν.

Κατὰ παράκλησιν τοῦ ἐνταῦθα Ἀγγλικῆς Στρατηγείου, οἱ Πρόσκοποι μας ἀνέλαβον εὐθύς ὑπηρεσίας τοιαύτας αἱ ὁποῖαι δεόντως ἐξετιμῆθησαν ὑπὸ τῶν ἀρμοδίων, οὕτω ἄλλοι παρευρίσκοντο ἐν τῷ λιμένι χρησιμεύοντες ὡς ὁδηγοὶ καὶ ἀγγελιοφόροι, ἄλλοι ἐτίθον τὴν τάξιν εἰς τὸν Σταθμὸν τοῦ Ραυλίου ὅπου ἐπεβιβάζοντο τῶν τραμ οἱ στρατιῶται, μὲ τόσην τάξιν ἢ ὁμολογουμένως ἐξήλευον καὶ οἱ καλῆτεροι τσαουσηδες, ἄλλοι ἔμενον παρὰ τῷ Στρατηγείῳ καὶ ἄλλοι τέλος ἐχρησίμευον ὡς ὁδηγοὶ τῶν διαφόρων ἀξιωματικῶν ἀνά τὴν ἀγοράν.

Οἱ πρόσκοποι μας συναισθανόμενοι τὸν ὑψηλὸν προορισμὸν των καὶ τὰ καθήκοντα αὐτῶν ἐξετέλουν πάσαν ὑπηρεσίαν ὅσον καὶ ἐπίπονος καὶ ἂν ἦτο αὕτη, μετὰ τόσης χαρᾶς καὶ ἀκριβείας ὡς νὰ ὑπηρετοῦν αὐτὴν ταύτην τὴν Πατρίδα των.

Οἱ Γάλλοι ἀξιωματικοὶ ἦσαν ἐνθουσιασμένοι καὶ δὲν ἐγνώριζον πῶς νὰ ἐκφράσουν τὴν εὐχαρίστησιν καὶ εὐγνωμοσύνην των.

Τὴν πρώτην βραδιὰ ἀκριβῶς, πολὺ μάλιστα ἀργά, παρεκάλεσαν τὸν Πρόεδρόν μας ἂν ἦτο δυνατόν νὰ δανείσωμεν εἰς αὐτοὺς μερικὰς σκηναὺς, διὰ νὰ μὴν μείνουν οἱ ἄρρωστοὶ των εἰς τὸ ὑπαιθρο τὴν νύκτα. Ὁ Πρόεδρος μας διέταξεν ἀμέσως δύο Ἀρχηγοὺς νὰ πάρουν μερικὸς προσκόπους καὶ ὅσα ἀντίσκηνα ἐχρειάζοντο διὰ τὴν κατασκευὴν προχείρου νοσοκομείου τοιοῦτοτρόπως δὲ οἱ Γάλλοι ἀσθενεῖς ἐπέρασαν ὠραία ὑπὸ τὰ ἀντίσκηνα τὰ ὁποῖα ἔστησαν περὶ τὸ μεσονύκτιον οἱ Πρόσκοποι μας.

Ὁ Συνταγματάρχης κ. Nauguès καὶ ὁ Ἀρχίατρος κ. Vassal τοῦ θου Ἀποικ. Συντάγματος φαίνεται ὅτι ἠὲν ἐχαριστήθησαν διότι ἠκούσθησαν νὰ λέγουν «Μὰ μπορεῖ κανεὶς νὰ πάρη μαθήματα ἀπ' αὐτὰ τὰ παιδιὰ» δὲν ἐγνώριζαν δὲ πῶς νὰ ἐκφράσουν τὴν εὐγνωμοσύνην των.

Ἡ ὑπηρεσία τοῦ Σταθμοῦ ἦτο τελεία, ἐνόμιζε κανεὶς ὅτι οἱ πρόσκοποι καὶ οἱ Ἀρχηγοὶ των συνεμερίζοντο τὸς κακουχίας τοῦ πολέμου ἀφοῦ ἔμεναν ὄρθιοι ὅλοι τὴν ἡμέραν πάντα εἰς κίνησιν καὶ δὲν ἔτρωγον τίποτε ἄλλο παρὰ φούλια καὶ πῆττες.

Τόσον δὲ ἐξετιμῆθησαν αἱ μικραὶ ὑπηρεσίαι τῶν προσκόπων μας ὥστε ὁ Στρατη-

γὸς D'Amade ὄχι μόνον προφορικῶς ἀλλὰ καὶ ἐγγράφως νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν Πρόεδρόν μας διὰ θαυμασίας ἐπιστολῆς ἢ ὁποῖα θὰ εἶναι ἕνας τίτλος τιμῆς διὰ τὸ Σῶμά μας.

Λ. ΠΤΕΡΗΣ

ΑΡΧΗΓΟΣ 6 ΟΜΑΔΟΣ Α.Α.

ΣΤΡΑΤΟΣ ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑΣ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ

Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τῇ 11 Ἀπριλίου 1915

Κύριε Πρόεδρε,

Δάμβάνω τὴν τιμὴν ὅπως σᾶς ἐκφράσω τὰς θερμοτέρας τῶν εὐχαριστιῶν μου διὰ τὴν εὐγενῆ καλωσύνην ἣν εἶχετε νὰ ἀποστείλητε τοὺς λαμπροὺς Προσκόπους σας εἰς τὴν ἐορτὴν τῆς 5 Ἀπριλίου ἔ.ἔ.

Μετὰ τῆς μεγαλητέρας μου χαρᾶς ἀντελήφθη τὸ ἐξοχόν των παράστημα, τὴν τελείαν των πενταρχίαν, τὴν ἀκριβείαν καὶ τελειότητα τῶν κινήσεων των τὰς ὁποίας ἐκτελοῦν μετὰ θετικότητος παλαιῶν στρατιωτῶν.

Τὰ ἐπιτευχθέντα ἀποτελέσματα ἐν τῇ μορφῇ τῶν νέων τούτων, τιμῶσι μεγάλως τοὺς ἐκγυμναστάς των καὶ τὸν Πρόεδρον, ὅστις διευθύνει μετὰ τοιοῦτον ζήλου τὸ νεαρὸν αὐτὸ Σῶμα.

Θεωροῦμαι εὐτυχῆς ἀπευθύνων πρὸς ὑμᾶς τὰ ζωηρότερα συγχαρητήριά μου.

Εὐαρεστηθεῖτε, Κύριε Πρόεδρε, νὰ δεχθῆτε τὴν ἐκφρασὴν τῆς ἐξόχου ὑπολήψεώς μου.

Ἵπορχ. Δ' ΑΜΑΔ

Κύριον

ΑΝΤΩΝΙΟΝ ΜΠΕΝΑΚΗΝ

ΠΡΟΕΔΡΟΝ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΡΟΣΚΟΠΩΝ

Ἀλεξάνδρεια ν

(Μετὰφρασις)

ΠΡΟΣΚΟΠΙΚΑ ΠΑΡΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

Πρόσκοπε, μὴ λησμονεῖς ποτὲ ὅτι ἂν μπορεῖς νὰ βοηθῆς τὸν ὁμοίόν σου ὀφείλεις νὰ τὸ πράττης.

Μὴ λησμονεῖς ὅτι ὅσον γλυκὸ εἶνε τὸ ν' ἀποθάνῃ τις διὰ τὴν Πατρίδα του εἶνε ἐπίσης γλυκύτερον τὸ νὰ ζῆ δι' αὐτήν, τὸ ν' ἀφιερῶν δι' αὐτήν τὰς διασκεδάσεις του, τὸν καιρὸν του, τὰς δυνάμεις του καὶ τὴν καρδίαν του.

Μὴ λησμονεῖς, ὅτι ὑπηρετῶν τὴν Πατρίδα σου κάμνεις τὸ ἥμισυ χρέος σου, ὑπηρετῶν δὲ ὡς Πρόσκοπος ὑπηρετεῖς τὴν ἀνθρωπότητα καὶ κάμνεις τὸ ἄλλο ἥμισυ. Γ. Κ.

ΣΧΟΛΕΙΟΝ ΚΑΙ ΠΡΟΣΚΟΠΙΣΜΟΣ

Είναι ἐπὶ τὸ πρῶτὸν καὶ ἀπὸ τῶρα σκεπτόμαι τὰς δύο τὸ ἀπόγευμα τοῦ σήμερον Σάββατο ἔχομε τὴν τόσο εὐχάριστη συγκέντρωσί μας.

Ἡ κάθε ὥρα μοῦ φαίνεται αἰὼν καὶ τὸ κάθε λεπτὸν χρόνος, καὶ περιμένω, περιμένω μὲ μιὰ μεγάλη χαρὰ, σκεπτόμενος τὸ ἀπόγευμα τοῦ τόσο εὐχάριστα θὰ περάσωμε. Ἐργάζομαι στὸ γραφεῖο καὶ εὐκαιρῶ μιὰ στιγμή κατὰ τὰς 11 1/2 π.μ. νὰ πεταχθῶ νὰ δῶ τὸ ἀπογευματινὸ πρόγραμμα. Καὶ τρέχω γρήγορα γὰρ νὰ μὴν ἀργήσω ἀπὸ τὴν δουλειά μου νὰ τὴν τελειώσω καὶ ἔτσι νὰ πάγω μὲ ἥσυχον κεφάλι τὸ ἀπόγευμα στὴν συγκέντρωσι.

Ἀπὸ μακρὰν διακρίνω πολλὰ λίγα λόγια γραμμένα, πλησιάζω, ὦ! ἀπελπισία, συγκέντρωσις δὲν ὑπάρχει σήμερον ἐπειδὴ τὰ παιδιὰ ἔχουν αὐριο ἐξετάσεις.

Νὰ περιμένῃ κανεὶς μιὰ εβδομάδα ἀγωνίας ὡς τοῦ ν' ἄρθῃ τὸ Σαββατοκύριακον καὶ ὕστερα ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀγωνία νὰ μὴν ἔχομε συγκέντρωσις γιατί τὰ παιδιὰ ἔχουν ἐξετάσεις. "Ε! καὶ τί μ' αὐτὸ, ὡς διαβάσουν τὸ βράδυ πῶς πολλὰ στὸ σπῆτι των, παρὰ νὰ ναυαγήσῃ τὸ ὄραϊο ἀπόγευμά μας.., Μὰ τί λέω, τὸ Σχολεῖον καὶ ὁ Προσκοπισμὸς, εἶναι δύο ἀδελφωμένοι θεομοὶ τοῦ ἐνδιαφέροντος ἐξ ἴσου ὁ ἕνας διὰ τὸν ἄλλον, εἶνε δύο ἀγαπημένα ἀδελφία τοῦ ἔχον ἕνα κοινὸ πόθο, τὸ σχολεῖο νὰ βλέπῃ τὸν μαθητὴν τοῦ καλοῦ καὶ εὐγενῆ Προσκοποῦ, καὶ τὸ Σῶμα τῶν Προσκόπων, νὰ βλέπῃ τὸ παιδί του φιλότιμον καὶ ἐπιμελῆ μαθητὴ, μὲ μιὰ λέξι διαφορὰ μεταξὺ Σχολείου καὶ Προσκοπισμοῦ δὲν ὑπάρχει, καὶ ἔτσι καταπίνω τὸ χάρι πολλὸν εὐχαριστημένον γιατί εἶδα φανερὰ τὸν εὐγενῆ σύνδεσμον τοῦ συνδέει τόσο σφικτὰ αὐτὰ τὰ δύο μορφωτικὰ στοιχεῖα τὸ Σχολεῖο μὲ τὸν Προσκοπισμό.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ ΨΑΛΤΟΓΛΟΥΣ

ΔΟΚΙΜΟΣ ΠΡΟΣΚΟΠΟΣ Κ.Ζ.Α.

Ο ΠΡΟΣΚΟΠΙΣΜΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗΝ

Ὁ προσκοπισμὸς εὐρίσκειται εἰς τὴν ἡμερησίαν διατάξιν ἐν Ἐυρώπῃ. Εἰς τὰ ἐμπόλεμα Κράτη οἱ πρόσκοποι παρέχουν μεγάλας ὑπηρεσίας. Εἰς τὰ οὐδέτερα γυμνάζονται καὶ καταρτίζονται εἰς στρατιώτας τοῦ μέλλοντος. Εἰς τὴν Ἰταλίαν μάλιστα συνεκλήθη συνέδριον τῶν Προσκόπων εἰς τὸ ὁποῖον ἔγιναν ἐνδιαφέρουσαι ἀνακοινώσεις. Εὐτυχῶς καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα κατενόηθη ἡ ἀνάγκη τοῦ νὰ ζήσῃ ὁ προσκοπισμὸς καὶ ἐματαιώθη ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ Βασιλικῆ ἐκείνου Διατάγματος διὰ τοῦ ὁποῖου ὁ προσκοπισμὸς ἐπρόκειτο νὰ εἰσαχθῇ εἰς τὰ Σχολεῖα διότι ἀσφαλῶς, τότε, ἔλλείπει καταλλήλων προσώπων, θὰ ἔφερον ἀποτελέσματα ἀντίθετα τῶν ἐπιδιωκόμενων.

(• Νέα Ἡμέρα • 2)4)15)

ΑΝΑΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΟΣ

ΠΕΡΙ ΤΟΥ "ΠΡΟΣΚΟΠΙΣΜΟΥ," ΤΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ

Ὡς ἐγράψαμεν ἤδη, ὁ ὑπουργὸς τῆς Παιδείας κ. Βοζίκη, μελετήσας μακροσκελεῖς καὶ λεπτομερεῖς ὑπόμνημα, ὑποβληθὲν αὐτῷ ἐκ μέρους τῶν ἰθυνόντων τὰ τοῦ Σώματος Ἑλλήνων Προσκόπων, ἀνεγνώρισεν τὸ δίκαιον τῶν ἐπιχειρημάτων καὶ ὑπέβαλε πρὸς ὑπογραφήν εἰς τὴν Α. Μ. τὸν Βασιλέα Β. Α. περὶ ἀναστολῆς τοῦ προγενεστέρου τοιοῦτου περὶ ἐπεκτάσεως τοῦ Προσκοπισμοῦ εἰς τὰ σχολεῖα.

Ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς, Γενικὸς Ἀρχηγὸς τοῦ Σώματος τῶν Προσκόπων, κηρυχθεὶς εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς κατὰ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ μέτρου τούτου, ἐπέγραψεν ἀμέσως τὸ ἀνασταλτικὸν Διάταγμα, ὅπερ ἐδημοσιεύθη χθές.

Τοιοῦτοτρόπως ἐφεξῆς αἱ προσκοπικαὶ ὀμάδες, εἴτε εἰς σχολεῖα καταρτίζονται, εἴτε ὑπὸ ἰδιωτῶν—διότι πρόσκοποι δὲν εἶνε μόνον οἱ μαθηταί, ἀλλὰ καὶ πᾶς ἐπαγγελματίας—θὰ γίνονται τῇ προηγουμένη ἐγκρίσει τοῦ Σώματος τῶν Προσκόπων καὶ θὰ λειτουργοῦν τῇ ὑποδείξει τοῦ Σώματος διατελοῦσαι πάντοτε ὑπὸ τῆν γενικὴν ἀρχηγίαν τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως.

Ἦδη, μάλιστα, αἱ προσκοπικαὶ ὀμάδες καταρτίζονται μεθοδικώτερον, ἐφαρμοσθεῖσας ἀπολύτως τῆς ἀρχῆς, ὅπως ἐκάστη τούτων ἀσχολῆται, γενικῶς μὲν εἰς τὰ προσκοπικὰ πράγματα, εἰδικώτερον δὲ εἰς ὠρισμένα καθήκοντα τραυματιοφορέων, ἀνιχνευτῶν, ποδηλατιστῶν, ἀγγελιοφόρων, κλπ.

(• Νέα Ἡμέρα • 2)4)15)

ΠΡΟΣΚΟΠΙΚΑΙ ΕΝΤΟΛΑΙ

Ὁ κάθε καλὸς πρόσκοπος ἂν θέλῃ νὰ γίνῃ ἀγαθὸς πολίτης ὀφείλει νὰ μᾶθῃ τὰς κάτωθι ἐντολάς:

Ἀγάπα τοὺς συναδέλφους σου οἱ ὁποῖοι θὰ γίνουν καὶ συνεργάται εἰς τὸν βίον σου.

Ἀγάπα τὸν προσκοπισμόν ὁ ὁποῖος σου δίδει σῶμα ὑγιές καὶ νοῦν ὑγιᾶ. Ἔσο εὐγνώμων πρὸς τὸν διδάσκαλόν σου καὶ τὸν ἀρχηγόν σου ὅπως εἶσαι πρὸς τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα σου.

Τίμα τοὺς ἐντίμους ἀνθρώπους καὶ ὑπολήπτου ὄλους.

Μὴ μισῆς καὶ μὴ προσβάλλῃς κανένα ἰδίως ἐκ τῶν συναδέλφων σου.

Μὴ ἐκδικῆσαι καὶ μὴ ζητῆς τὸ κακὸν τοῦ ἄλλου.

Μὴ εἶσαι ἀνανδρος. Ἔσο φίλος τῶν ἀδυνατῶν, ἀγάπα τὴν δικαιοσύνην καὶ μὴ κτυπᾶς μικρότερόν σου.

Γ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΡΧΗΓΟΣ 4 ΟΜΑΔΟΣ Α-Α

Η ΜΑΝΝΑ

Ήταν ένα καλοκερινό, σεληνοφώτιτο βράδυ. Είχαμε εκδράμει στο Μέξ βρου και κατασκηνώσαμε κοντά στη θάλασσα, της οποίας τὰ μικρὰ κύματα, κτυπώντας πάνω στα βράχια, ἐνανούριζαν τὸς Προσκόπους ποῦ κοιμοῦνταν μέσα στ' ἀντίοκηνα.

Εἶχε σημάνη σιωπητήριοι καὶ ἄκρα σιγὴ ἐβασίλευε στὸ στρατόπεδο. Ἐκείνη τὴν ὥρα ἤμουνα τῆς ὑπηρεσίας, ὁ Ἀρχηγός μου καθόταν πάνω σ' ἕνα βράχο καὶ περίμενε τὸν Ἐφορο Ὁμάδων ποῦ θὰ ἤρχετο τὴν νύκτα, πῆγα κοντὰ καὶ παρεκάλεσα τὸν Ἀρχηγό μου νὰ μοῦ διηγηθῆ καμμιά ἱστορία γιὰ νὰ περάσῃ ἡ ὥρα.

— Εἶχε τελειώσῃ, μοῦ εἶπεν ὁ βαλκανοτουρκικὸς πόλεμος καὶ εἴμασταν ὅτις παραιονῆς τοῦ Ἑλληνοβουλγαρικῶ. Εὐρισκόμουνα μὲ τὸ λόχο μου σ' ἕνα χωριό, τὴ Ντάουστα, κοντὰ στὰ Γιαντισά. Ἡμασταν ἀνήσοχοι, καὶ ὠργισμένοι φοβερὰ μὲ τοὺς πρώην συμμάχους μας, τοὺς Βουλγάρους, ποῦ εἶχαν, ἀρχίσῃ τὰς ἐπιθέσεις τῶν ὅτις Παγγαῖο. Μιὰ μονοτονία ἐβασίλευε ὅτις στρατόπεδο. Μιὰ μέρα, πρωτὶ-πρωτὶ σηκώθηκα καὶ παρετήρησα μιὰ πρωτοφανῆ κίνησι ὅτις καταυλισμὸ. Σὲ μιὰ γωνιὰ εἶδα πολλοὺς στρατιώτας νὰ ἔχουν ὅτις μέση μιὰ γροπούλα μαυροφορεμένη, καὶ νὰ τὴν ὀρωτοῦν χίλια-δύο πράγματα. Πλησίασα καὶ ὀρώτησα τί τρέχει.

— Εἶνε μοῦ εἶπαν, ἡ μάννα τοῦ Κώστα, ποῦ ἤρθε νὰ τὸν ὀδη.

Ἦπγα κοντὰ καὶ ἄκουσα τὴ γροπούλα νὰ λέγῃ κρατώντας ἀγκαλιασμένον τὸ γυιό της.

— « Τρεῖς γυιούς εἶχα παιδάκια μου καὶ οἱ τρεῖς πῆγαν νὰ ὑπηρετήσουν τὴν μεγάλη Μάννα, ὅπως ἔπρεπε νὰ κάμουν ὅτις Ἑλληνοπούλα ποῦ ἦταν. Ἐγὼ ἡ ἴδια τοὺς ἔστειλα ὅταν τοὺς φώναξε ἡ γλυκεῖά μας Πατρίδα. Ὁ ἕνας πολέμησε ὅτις ἥρωας, ὅπως μοῦ εἶπεν ὁ λοχαγός του, καὶ ἔπεσε ὅτις τίμιον παλληκάρι ὅτις Σαραντάπορο Ὁ ἄλλος εἰκοσιδύο χρονῶν παιδί, ἐπότησε μὲ τὸ αἷμά του τὸ πεδίον τῆς μάχης τῶν Γιαντισῶν. Πέθαναν κι' οἱ δύο ὅπως ἐπιθυμῆ νὰ πεθάνῃ κάθε ἀληθινός Ἑλληνας, ποῦ ἀγαπᾷ μὲ πόθο τὴν Πατρίδα του. Αἰωνία τους ἡ μνήμη.

« Ἦλθα τώρα ἐδῶ γιὰ νὰ δῶ τὸ τελευταῖον παιδί ποῦ μ' ἔμεινε, γιὰτί δὲν ξέρουμε παιδάκια μου τί μπόρεῖ νὰ συμβῆ αὐτοῦ. Τὸ ἔργο σας δὲν ἐτελείωσε. Χτυπήσατε γιὰ καλὰ τὸν ἕνα μας ἐχθρό. Τώρα σὰς ἀπομένει νὰ

δώσῃτε ἕνα μάθημα καὶ ὅτις ἄλλο, τὸν πιὸ βάρβαρο ».

Ὅλοι μας ἐκεῖ γύρω κλαίγαμε. Θυμούμασταν καὶ μῆς τῆς μαννάδες μας, τῆς ἀδελφές μας, ποῦ μᾶς περίμεναν ἐκεῖ κάτω. Σκεφτούμασταν τῆς μαννάδες τῶν ἡρώων ποῦ ἐτάφησαν ὅτις αἱματοβαμμένη Μακεδονία καὶ ποῦ δὲν θὰ ξανάβλεπαν πιά τὰ παιδιά τους. Καὶ κλαίγαμε, κλαίγαμε ὅτις παιδιά. Νομίζαμε ὅλοι ὅτις ἡ μάννα ἐκείνη, ἦτανε δικιά μας μάννα, καὶ τὴν περιπειούμασταν. τὴν παρηγορούσαμε, καὶ τῆς γυρεύαμε συμβουλές.

Ὁ συνταγματάρχης μας ὁ ἥρωας Καμάρας ποῦ ἐπότησε κι' αὐτὸς μὲ τὸ αἷμα του τὸ δένδρον τῆς Ἐλευθερίας, τῆς παρεχώρησε ἕνα ἀντίοκηνο ἰδιαιτέρο γιὰ νὰ μὲνη μὲ τὸ γυιό της.

Ἐμεινε ἔτσι καμμιά δεκαριὰ μέρες κοντὰ μας. Ἐξαφνα ἤλθε μιὰ διαταγὴ ὅτις Σύνταγμα νὰ πάγῃ ὅτις προφυλακὰς καὶ ἐτιμασθήκαμε νὰ φύγωμε.

Ἡ δύστυχη ἡ γορὰ πῆγε ὅτις Σύνταγματάρχη καὶ ἔπεσε ὅτις πόδια του νὰ τοῦ ζητήσῃ, μιὰ ἄδεια γιὰ τὸ γυιό της. Τοῦ διηγήθηκε τὴν ἱστορία της, συνεκινήθηκα καὶ ἔδωσε δίμηνο ἄδεια ὅτις Κώστα.

Τὴν ἄλλη μέρα ἐνῶ τὸ σύνταγμα ἔφευγε γιὰ τὰς προφυλακὰς, ὁ Κώστας μὲ τὴ μάννα του τραβούσανε γιὰ τὴ Θεσσαλονίκη νὰ πάρουν τὸ βαπόρι γιὰ τὸ νησί τους.

Ἐκτοτε δὲν εἶχαμε πιά καμμιά εἰδησί τους. Σὲ λίγες μέρες ἐκηρύχθηκα καὶ ὁ δεύτερος πόλεμος καὶ δὲν εἶχαμε πιά καιρὸ νὰ σκεφθοῦμε γιὰ τὸν Κώστα καὶ γιὰ τὴ γροπούλα τὴ μητέρα του. Οἱ μάχες ἀκολοθοῦσαν ἡ μιὰ τὴν ἄλλη.

Μιὰ μέρα, ἐκεῖ ποῦ ξεκουραζούμασταν ὕστερα, ἀπὸ τὴ μάχη τοῦ Μεσσιλί, ἀπάνω στὸ Μπέλλες, νὰ καὶ μᾶς πλησιάζει τραχάτος ἕνας φαντάρος.

Ἦταν ὁ Κώστας!!

Μόλις ἐκηρύχθηκα ὁ πόλεμος, ἀμέσως τὰ παράτησε ὅλα, καὶ μὲ τὴν εὐχὴ τῆς μάννας του ἤλθε καὶ ἀντάμωσε τὸ λόχο του.

Κτυπιούμασταν κάθε μέρα μὲ τοὺς Βουλγάρους. Ὁ στρατὸς τοῦ Βασιλέως προχωροῦσε νικηφόρος πρὸς τὰ ἀρχαῖα Βουλγαρικὰ σύνορα, σπέρνοντας τὸ δρόμο του μὲ τὰ κορμιά χιλιάδων παλληκαριῶν.

Φτιάσαμε ἔτσι ὅτις Ἰζουμαγιά.

Ἀπ' ἀντίκρου μας ὁ ἐχθρὸς μᾶς ἔστειλε τίς δβίδες καὶ τὰ σράπνελ, ποῦ βοῦίζαν λιγάκι ἄγρια ὅτις ἀέρα.

Ἐνα πρωτὶ σὲ μιὰ ἀναγνώρισι ποῦ κάναμε καὶ ἀρχίσαμε τὸ τουφεκίδι μὲ τοὺς γουενομύτες μιὰ σφαῖρα βρήκε τὸν Κώστα

25^Η ΜΑΡΤΙΟΥ

ὅτὸ μέτωπο καὶ τὸν ἀφῆκε πτώμα. Τὴν ἄλλη ἡμέρα ὑπογράφουνταν ἡ ἀνακωχή. Κακόμοιρη Μάννα! Δὲν ἦτο γραφτὸ νὰ τῆς μείνη κανένα παιδί.

Ὁ λοχαγὸς μας μὲ μαυρισμένη καρδιά ἔγραψε ὅτι τὴν δύστυχη τὴν μάννα τοῦ Κώστα. Τῆς ἔλεγε πῶς ὁ γυιὸς τῆς σὰν τίμιο καὶ ἀνδρεῖο παλληκάρι ἔπεσε στὸ πεδίο τῆς τιμῆς ὑπερασπίζοντας τὴν τιμὴ τῆς Πατρίδος. Πῶς θὰ ἔμενε ἀξέχαστος σὲ ὄσους τὸν ἐγνώρισαν, καὶ παρηγοροῦσε ὅτι ἂν ἔχασε τὰ τρία τῆς παιδιά, ἔπρεπε νὰ ὑπερηφανεῖται γιατί πέθαναν γιὰ τὴν Ἑλλάδα.

Ὑστερα ἀπὸ λίγο καιρὸ, ἓνα μεσημέρι ἔφεραν ἓνα γράμμα μὲ μαῦρο φάκελλο, γιὰ τὸν λοχαγὸ μας. Τὸ ἀνοίξε καὶ ἄρχισε νὰ τὸ διαβάξη. Σιγὰ—σιγὰ τὰ μάτια του γέμισαν δάκρυα.

— Παιδιά, μᾶς εἶπε, ἔχω ἓνα γράμμα ἀπὸ τὴ μάννα τοῦ μακαριτοῦ τοῦ Κώστα. Ἀκοῦστε νὰ σᾶς τὸ διαβάσω.

Καὶ μᾶς τὸ διάβασε. Ἐγραφε πῶς ἀπὸ ἓνα μέρος ἦταν πολὺ λυπημένη ποῦ ἔχασε καὶ τὰ τρία τῆς παιδιά, καὶ ἔμεινε χωρὶς στήριγμα στὰ γεράματά τῆς, παρηγοριούνταν ὅμως μὲ τὴν ἰδέα ποῦ πέθαναν ἀκολουθοῦντες τὴν Κυανόλευκο ὅτι νικηφόρο προέλασι τῆς. Θὰ ἤθελε, ἔλεγε, νὰ εἶχε καὶ ἄλλα παιδιά γιὰ νὰ τὰ στείλῃ ὅλα νὰ μιμηθοῦν τὰ ἀδελφία τους ποῦ θὰ μένουν αἰώνια δοξασιμένα. Μᾶς εὐχαριστοῦσε ὅλους γιὰ τὴν ἀγάπη ποῦ εἶχαμε γιὰ τὸ γυιὸ τῆς, καὶ μᾶς εὐχονταν νὰ γυρίσωμε γεροὶ σπῆτια μας κοντὰ ὅτις μαννάδες μας, ποῦ μᾶς περιμένουν μὲ λατῆρα.

Τελείωσε τὸ γράμμα καὶ βρεθήκαμε ὅλοι μὲ τὰ μάτια βουρκωμένα. Θυμηθήκαμε καὶ μεῖς τίς μάννες μας, ποῦ μόνο ὁ Θεὸς ἤξερε ἂν θὰ ξαναβλέπαμε ποτὲ καὶ κλάψαμε πάλι, ὅλοι, μαζὶ μὲ τὸν λοχαγὸ μας, ποῦ εἶχε ἀγαπήσει τὸν Κώστα καὶ ὅλους μας ὅσα παιδιά του.

ΓΕΩΡ. ΚΟΚΚΑΛΗΣ

ΕΝΩΜΟΤΑΡΧΗΣ 6 ΟΜΑΔΟΣ Α Α.

ΑΣΤΕΙΑ

— Γιάννης: Στὸ σχολεῖο εἶπαν ὅτι ἔπαθα ἓνα δυστύχημα, μὲ τὸ ποδήλατό μου, καὶ ὅτι σκοτώθηκα.

— Κώστας: Τὶ λὲς καλέ!

— Γιάννης: Ναὶ ἀλλὰ ἐγὼ ἀμέσως κατάλαβα ὅτι δὲν ἦταν ἀλήθεια!

Ἡ 25ῆ Μαρτίου εἶνε δι' ἡμᾶς τοὺς ὀρθοδόξους Ἕλληνας, μεγάλη θρησκευτικὴ καὶ ἐθνικὴ ἑορτή.

Θρησκευτικὴ μὲν διότι ἑορτάζομεν κατ' αὐτὴν τὴν θείαν ἐνανθρώπησιν τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν ἡ ὁποία διὰ τοῦ στόματος τοῦ ἀρχαγγέλου Γαβριὴλ ἀναγγέλλεται εἰς τὴν παρθένον Μαρίαν καὶ εἰς πᾶσαν τὴν οἰκουμένην.

Ἐθνικὴ δὲ διότι τὴν ἡμέραν ταύτην, δηλαδὴ τὴν 25 Μαρτίου 1821, ὑψώθη εἰς τὴν μονὴν τῆς Ἁγίας Λαύρας ὑπὸ τοῦ Παλαιοῦ Πατρῶν Γερμανοῦ ἡ Σημαία τῆς Ἑλληνικῆς ἐπανάστασεως.

Τὸ ἔθνος μας μετὰ τετρακοσίων χρόνων δουλείαν, συντρίβει τὰ δεσμά του καὶ γινόμενον ἐλεύθερον ἀναλαμβάνει τὴν θέσιν του εἰς τὸν κόσμον.

Τὸ κατόρθωμα εἶνε μέγα καὶ δικαίως ἐξέπληξε τὸν κόσμον ὅλον.

Διότι, ἓνα μικρὸν καὶ ὑπόδουλον κράτος ἀπεφάσισε νὰ λάβῃ τὰ ὅπλα του ἐναντίον κράτους μεγάλου καὶ ἰσχυροῦ.

Ἄλλὰ, τί δὲν κατορθώνει ἡ ἀγάπη πρὸς τὴν Ἐλευθερίαν καὶ τὴν Πατρίδα!

Αὐτὴ, ἐνεψύχωνε τοὺς ἀθάνατους ἦρωας τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος, αὐτὴ τοὺς ἐνεθάρρυνε καὶ τοὺς ἐνίσχυε, ὑπ' αὐτῆς δὲ θερμομαϊνόμενοι παρεσκευάσαν τὴν ἀνάστασιν τοῦ ἔθνους.

Κλίνατε τὸ γόνυ ἐμπρὸς των καὶ ἐνδομύχως εἶπατε *εὐλογημένη ἡ μνήμη αὐτῶν*.

Ἄλλὰ τὸ ἔργον ἐκείνων ὅσον καὶ μέγα ἂν ἦτο δὲν ἦτο πλήρες.

Εἰς σᾶς κυρίως, ἐναπόκειται νὰ τὸ συμπληρώσητε.

Σεῖς, οἵτινες ἔχετε τὴν τιμὴν νὰ εἰσθε Πρόσκοποι καὶ ἐπὶ τῶν ὁποίων ἡ Πατρίς χρηστὰς ἐλπίδας στηρίζει, φροντίσατε νὰ φανῆτε ἄξιοι τῶν ἐλπίδων τῆς καὶ βαδίσατε πρὸς συνέχισιν καὶ συμπλήρωσιν τοῦ Ἐθνικοῦ καὶ Ἁγίου ἔργου των.

Ἀνδρίζεσθε Πρόσκοποι καὶ κατὰ τὸ σῶμα καὶ κατὰ τὸ φρόνημα, καὶ «*ἔστε ἔτοιμοι*» οὕτως ὥστε ἐκτελοῦντες τὸ ρητὸν τοῦ Σώματος, εἰσθε πανέτοιμοι ὅταν ἐπέλθῃ ἡ καταλληλὸς στιγμή νὰ ἐκτελέσητε τὸ πρὸς τὴν Πατρίδα *καθῆκον* σας καὶ ν' ἀποδείξητε εἰς τοὺς ἄλλους, ὅτι ὁ Ἕλλην δὲν ὑπερηφανεύεται μόνον διὰ τὰ ἀνδραγαθήματα τῶν προγόνων του.

Γ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΡΧΗΓΟΣ 4 ΟΜΑΔΟΣ Α Α.

Ο ΤΗΛΕΦΩΝΗΤΗΣ

Ήτανε Δεκέμβριος μήνας Ταξείδενα από τὸν Πειραιᾶ γιὰ τὴν Ἀλεξάνδρεια μὲ τὴν «Δακία». Τὴν πρώτη βραδύα ποῦ φύγαμε εἴχαμε μία διαβολεμένη τρικυμία ποῦ μᾶς ἀνάγκασε ὄλιους νὰ μείνουμε ξαπλωμένοι στὰ κρεβάτια μας. Ὁ καιρὸς ὅμως ἤσυχασε ἅμα περάσαμε τὴν Κορήτη. Βγήκαμε ἐπάνω στὸ κατὰστρωμα καὶ καθήσαμε νὰ ἀποκαύσωμε τὴν ὠραιότητα τοῦ ἀπειροῦ. Μαζύ μας ἦταν καὶ ἓνας Ταγματάρχης τοῦ Πυροβολικοῦ, ποῦ ἤρχετο στὴν Αἴγυπτον νὰ περάσῃ δυὸ μῆνες κοντὰ ἰστὴν οἰκογένειά του. Γιὰ νὰ περάσουμε τὴν ὥραν μας τὸν παρακάλεσαμε νὰ μᾶς διηγηθῆ κανένα πολεμικὸ ἐπεισόδιο ποῦ νὰ τοῦ ἔτυχε, τοῦ ἰδίου. Πράγμα τὸ ὁποῖον εὐχαρίστως ἐδέχθηκε ὁ ἀξιωματικός.

— Ἐπέρασα ὅλη μου τὴ ζωὴ, ἄρχισε ἰστὴν ὑπηρεσία τῆς Πατρίδος μου, καὶ εἶμαι εὐτυχῆς γι' αὐτό. Εἶδα πολλὰ πράγματα, ἀλλὰ θὰ σᾶς διηγηθῶ ἓνα ἐπεισόδιο ποῦ ἐχαράχθηκε βαθειὰ εἰς τὴν μνήμην μου. Ἐνα ἐπεισόδιο ποῦ μοῦ θυμίζει τὸν ἀτυχή ἐκεῖνον πόλεμον τοῦ 97, τὸν ὁποῖον ὅμως ἐξέπλυνε τὸ αἷμα τῶν Ἑλλήνων ἰστον τελευταῖον πόλεμον τοῦ 1912—13.

Ἡμόνα τότε ἀνθυπασπιστῆς καὶ πολεμοῦσα ἰστον μέτωπον, τὸ ὁποῖον δυστυχῶς καθε μέρα ἀλλάζε εἰς βάρους μας. Ὁ ἐχθρὸς προχωροῦσε σκορπώντας παντοῦ τὴν βαρβαρότητα καὶ τὴν χαμέρπειάν του. Οἱ Ἕλληνες τρέχανε νὰ καταταχθοῦνε ἐθελονταὶ εἰς τὸν στρατὸν γιὰ νὰ διώξουν τὸν προαιώνιο ἐχθρὸ ἀπὸ τὸ ποτισμένο μὲ τόσο αἷμα ἔδαφος τῆς Ἑλληνικῆς Πατρίδος. Μεταξὺ τῶν ἐθελοντῶν αὐτῶν εὐρίσκετο καὶ ἓνας νέος Πατρινός, ὁ ὁποῖος ὡς εἰδικὸς εἶχεν ἀποσπασθῆ εἰς τὴν τηλεφωνικὴν ὑπηρεσίαν τῆς πυροβολαρχίας μας. Ἦτανε ἓνας νέος ὑψηλός, εὐρωστος μὲ μεγάλα μαῦρα μάτια, καὶ μὲ πολὺ εὐγενῆ χαρακτηριστικά. Φαίνονταν παιδί ἀριστοκρατικῆς τάξης.

Δὲν ξέρω γιὰτί, ὅμως αὐτὸ τὸ παιδί τὸ ἐσυμπάθησα μόνις τὸ εἶδα. Ἀκολουθοῦσε τὴν πυροβολαρχίαν παντοῦ, καὶ ἐκτελοῦσε μὲ πολλὴν προθυμίαν καὶ αὐταπάρησιν τὸ καθήκον του. Ὁ λοχαγὸς μου ἦτο ὑπερευχαριστημένος ἀπὸ τὴν διαγωγὴν του καὶ ἐσκοπεῖε νὰ τὸ φέρῃ διὰ προβιβασμόν.

Μιὰ νύχτα ἓνας ἀνιχνευτῆς μας, μᾶς εἰδοποίησε ὅτι ἀντίκρυ μας εὐρίσκονταν ἐχθρικοὺς στρατοὺς ἀλλὰ δὲν μπόρεσε, ἔνεκε τοῦ σκότους νὰ ἐξακριβώσῃ τὴν δύναμίν του.

Ὁ λοχαγὸς μας εἰδοποίησεν ἀμέσως τὸν Διοικητὴν τῆς μοίρας, ὁ ὁποῖος ἀνήσυχος καὶ διψῶν ἐκδίκεσιν κατὰ τῶν ἐχθρῶν διατάσσαί τὸν τηλεφωνητὴν μας νὰ πάγῃ νὰ στήσῃ τὸ τηλεφώνον του ὅσο πλησιέστερα τοῦ ἐχθροῦ μπορεῖ καὶ νὰ μᾶς εἰδοποιήσῃ μόνις ἀνατείλῃ ἡ ἡμέρα καὶ μπορέσει νὰ ἐξακριβώσῃ ἀπέναντι πόσων δυνάμεων βρισκόμαστε. Ἐμεῖς κρυφθήκαμε πίσω ἀπὸ κάτι λόφους γιὰ νὰ μὴ φαινώμαστε. Δίπλα στὸ τηλεφώνον ἔμενε πάντα ἓνας ὑπαξιωματικὸς γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ συγκοινωνήσῃ στὴν ἀνάγκη. Πέρασαν ἔτσι δύο ὥρες. Ἦρθε καὶ ἡ σειρὰ μου νὰ φυλάξω δίπλα στὴν τηλεφωνικὴ συσκευή.

Ἄρχισε νὰ ξημερώνῃ. Ὁ ὀρίζων ἐφωτίζονταν σιγὰ σιγὰ. Ἡ σελήνη εἶχε χαθεῖ. Τὰ ἄστρα ἐτρεμόσβυναν στὸν καθάριο οὐρανὸ, καὶ ἓνα-ἓνα ἐχάνονταν ἰστον ἀπειρον. Ἐκαμνε ἓνα, κρούο ξερὸ καὶ διαπεραστικό. Ὅλα μου τὰ μέλη ἦταν μουδιασμένα.

Ὁ λοχαγὸς μέσα εἰς τὸ ἀντίσκηνό του περιμένε ἀνυπόμονος τὸ τηλεφώνημα. Κάθε λίγο ἔστελνε κινένα νὰ μὲ ρωτήσῃ ἂν τηλεφωνοῦν καὶ πάντοτε ἀπαντοῦσα μὲ τὸ στερεότυπον.

— Ὅχι ἀκόμα.

Ἐάφνου μέσα ἰστὴν ἡσυχία ἐκεῖνη ἓνα κουνούσιμα μὲ ἐξύπνησεν ἀπὸ τὴν νάρκην ποῦ εὐρισκόμουνα. Ἄρπαξα ἀμέσως τὸν δέκτην καὶ προσηλώθηκα ἰστον τηλεφώνον.

— Ἐμπρός, ἔμπρός!!!

— Α! σεῖς εἰσθε κύριε ἀνθυπασπιστά;!

— Ναι, ναι, τί τρέχει;

— Σᾶς παρακαλῶ μεταδώσετε ἰστον κύριον λοχαγὸ ὅτι ἀπέναντί του εὐρίσκεται ἓνα τουρκικὸ τάγμα, μόνον, χωρὶς πυροβολικό. Νὰ τοῦ ἐπιτεθῆ ἀμέσως διότι ἀκόμη κοιμοῦνται ἡσυχοὶ ἀγνοοῦντες τὸν κίνδυνον. Εὐρίσκονται ἀκριβῶς πίσω ἀπὸ τὸν μῦλον τοῦ μπάρμπα Γιάννη. Θὰ μείνω ἔδῳ νὰ σᾶς πληροφοροῦ τὰς κινήσεις των.

Εἰδοποίησα ἀμέσως τὸν λοχαγὸ, ὁ ὁποῖος μὲ διέταξε νὰ ἐξακολουθήσω νὰ μένω ἰστον τηλεφώνον, καὶ πῆγε νὰ ἰδῆ τὸν Διοικητὴν.

Σὲ λίγο ἔστησαμε τὰ κανόνια καὶ ἄρχισε τὸ παναγῦρι. Ὁ μῦλος ἐθρυμματίσθη ἀμέσως καὶ μᾶς ἀπεκάλυψε τὸν ἐχθρὸ. Τὰ κανόνια βουίζανε τρομερὰ Αἰ ὀβίδες ἐπέφτανε ἰσαν βροχή.

Ἐμενα πάντα κοντὰ στὸ τηλεφώνον. Σὲ λίγο ξανακτυπᾶ πάλι τὸ κουνούσι. Ἀνοίγω.

— Ἐμπρός!

— Κύριε ἀνθυπασπιστά ἐσκοτώσατε τὸν Ταγματάρχην τους. Ἐρχονται νὰ μὲ πιάσουν. Δὲν μπορῶ νὰ φύγω γιὰτί μιὰ σφαῖρα μοῦ

τσάκισε τὸ πόδι. Πῆτε ἴσὺν κύριον λοχαγὸν ὅτι ἔκανα ὅτι μπορούσα. Τὸν παρακαλῶ νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν μητέρα μου γιὰ τὸ θάνατό μου γιατί εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ μὲ σκοτώ...

Δὲν ἄκουσα πιά λέξι. Ἐνας δαιμόνιος κρότος πυροβολιμῶν, θόρυβος, κραυγές, ὕβρεις διεδέχθησαν τὴν φωνή τοῦ τηλεφωνητοῦ.

Σὲ λίγο ἡ συμπλοκὴ ἐτελείωσε πρὸς ὄφελός μας. Ὁ ἐχθρὸς εἶχε τραπῆ σὲ ἀτακτη φυγὴν, ἀφήνοντας πολλοὺς νεκροὺς καὶ αἰχμαλώτους.

Στὸ πεδίο τῆς μάχης βρήκαμε καὶ τὸ πτώμα τοῦ τηλεφωνητοῦ, τὸν ὁποῖον οἱ Τούρκοι εἶχανε κάμει κυριολεκτικῶς κόσκινον. Εἶχε μείνει νεκρὸς μὲ κείνο τὸ χαμόγελο ποῦ μένει ἴσὺς ἥρωας ὅταν γνωρίζουν ὅτι πεθαίνουν γιὰ τὸ μεγαλεῖο τῆς Πατρίδος. Τὸ κενὸ περιστροφὸ ποῦ εἶχε στὸ δεξιὸ τοῦ χέρι καὶ δύο-τρεῖς Τούρκοι ποῦ ἦταν νεκροὶ δίπλα του, ἔδειχναν ὅτι εἶχε πουλήσει ἀκριβὰ τὴ ζωὴ του.

— Ἀποκαλυφθῆτε, μᾶς εἶπεν ὁ λοχαγὸς ἅμα εἶδε τὸ πτώμα τοῦ Πατρινοῦ. Αὐτὸ τὸ παιδί ἦτον ἥρωας. Ἄς γίνῃ παραδείγμα σὲ ὅλους μας.

Καὶ ἔσκυψε καὶ φίλησε τὸ δλύμπιον μέτωπον τοῦ νεκροῦ.

Γ. ΚΟΚΚΑΛΗΣ
ΕΝΟΜΟΤΑΡΧΗΣ 6 ΟΜΑΔΟΣ Α.

Η ΠΑΡΕΛΑΣΙΣ ΤΗΣ 25 ΜΑΡΤΙΟΥ

Ἐφθασεν ἐπὶ τέλους ἡ ἡμέρα κατὰ τὴν ὁποίαν σύμπας ὁ Ἑλληνισμὸς ἐορτάζει τὴν ἀνεξαρτησίαν του καὶ κατὰ τὴν ὁποίαν καὶ οἱ Πρόσκοποι ἐορτάζουν τὴν τοῦ Σώματος, αὐτοῦ τοῦ συνεργείου εἰς τὸ ὁποῖον σφυριλατεῖται ὁ μέλλων στρατιώτης τῆς νέας καὶ μεγάλης Ἑλλάδος ὅπως εἶναι ἔτοιμος καὶ ἔλθῃ μίᾳ ἡμέρᾳ νὰ ἐκπληρώσῃ τὰ χρυσᾶ ὄνειρα ὅλων τῶν τέκνων τῆς Ἑλλάδος, καὶ βαδίσῃ πρὸς τὰ πρῶτα βήματα τῆς δόξης. Ἐβλεπες ἀπὸ τὴν προσηγουμένην ἡμέραν τῆς παρελάσεως μίᾳ ἐξαιρετικῇ κίνησι εἰς τὸ Κέντρον.

Ἄλλος νὰ ζητῆ ἀπὸ τὸν Ἀρχηγό του καινούργιον ὑποκάμισον, ἄλλος δλόκληρη τὴν στολὴν γιὰ νὰ φαίνεται καθαρὸς καὶ δεῖξῃ εἰς τὸν κόσμον ὅτι ἐκτελεῖ τὸν 12ον νόμον τῶν Προσκόπων.

Ἀπάνω σ' αὐτὴ τὴν κίνησι ἄκουσα μίᾳ γάτα ἡ ὁποία τίποτε δὲν ἐζήτησεν καινούργιο γιὰ νὰ μὴ φαίνεται κουραμπιές, νὰ λέγῃ σὲ μίᾳ ἀρκούδα ἡ ὁποία ζητοῦσε πρῶτα

κάλτσες μόνο καινούργιες κ' ὕστερα σιγὰ-σιγὰ ζητοῦσε καὶ δλόκληρη τὴν στολὴν.

— Αὐτὴ εἶνε Γερμανικὴ πολιτικὴ, συνάδελφέ μου, καὶ συνάμα θέλεις νὰ δεῖξῃς καὶ ἴσὺν κόσμον ὅτι εἶσαι κουρα....

Ἄλλ' ἡ ἀρκούδα μὲ τὴν ἀληθῆ Γερμανικὴ πολιτικὴ τῆς ἱστατο ὀρθία εἰς τὰ δύο ὀπλοθια πόδια τῆς καὶ ζητοῦσε ἓνα καὶ καλὸ καινούργια στολὴν.

Πρῶτ', πρῶτ', τὴν Τετάρτη ἦσαν ὅλοι παρόντες γάτες, σκύλλοι, ἐλάφια, δορκάδες, κ' ὅτι ἄλλο ζῶον μπορεῖς νὰ ἴδῃς σ' ἓνα ζωολογικὸ κῆπο κ' ἄκουγες διαφόρους συνομιλίαις ἔχοντας θέμα τὴν παρελάσιν.

Ὡρα 9 1)2 π. μ. ἦσαν ὅλοι πορατεταγμένοι, καθαροὶ, ζωηροὶ κ' ἐβλεπες εἰς ὅλων τὰ πρόσωπα ἓνα χαμόγελο ἀμίλλης ὡς νὰ διερωτῶντο μὲ ἀόρατα νήματα ποιὸς θὰ βαδίσει καλλίτερα. Αὐτὴ τὴ στιγμὴ καταρθάνει καὶ ὁ Ἐφορὸς Ὁμάδων κ. Ἄντ. Μπενάκης μετὰ τῶν κ. κ. Χωρέμη καὶ Ἀλεξ. Μπενάκη ἐν μεγάλῃ στολῇ. Ὁ κ. Ἐφορὸς ἔφερε τὸν ἀργυροῦν σταυρὸν τοῦ Σωτήρος καὶ τὰ ἀναμνηστικὰ μετάλλια τῶν τελευταίων ἐνδόξων πολέμων.—Καὶ πλεῖστοι ἐκ τῶν συναδέλφων μου ἔφερον μετάλλια ἐκ τῶν ὁποίων ἦσαν οἱ ἐξῆς κ. κ. Τσαλουμᾶς Ε. Βασιλειάδης Π. Πτέρης Α. Σοφιαλίδης Π. καὶ ἐκ τῶν ὑπαρχηγῶν ὁ Ἀργυρόπουλος Α.

Γίνεται μίᾳ λεπτομερῆς ἐπιθεώρησις τοῦ ἱματισμοῦ καὶ ἐξαρθήσεως ἀπὸ τοὺς Ἀρχηγούς καὶ ὅταν ἦσαν ὅλοι ἔτοιμοι δίδεται τὸ σύνθημα τῆς ἐκκινήσεως κατὰ ὄραν 10π.μ. Οἱ σαλπικταὶ καὶ τυμπανισταὶ ἐπὶ κεφαλῆς ἐξετέλουν διάφορα ὠραῖα ἐμβατήρια.—Οἱ πρόσκοποι μας μὲ τὸ ἀγέρωχόν τους ὕψος, μὲ τὰ εὐσταλῆ καὶ εὐπλαστα σώματά των, μὲ τὴν γραφικὴν καὶ ὠραίαν στολὴν τους, μὲ τὸ σταθερὸν βαδισμὰ τους ἐπαρουσίαζον γραφικὸν θέαμα πρὸς τοὺς θεατὰς. Οἱ σαλπικταὶ καὶ τυμπανισταὶ ἐξετέλεσαν θαυμασίως καὶ μὲ τέχνην γηραιῶν μουσικῶν τὰ ἐμβατήρια. Πᾶσα ἑλληνικὴ ψυχὴ, ἐνδομύχως ἐχαίρετο βλέπουσα τὸ λαμπρὸν θέαμα τῆς παρατάξεως καὶ τὸ ἐπιβλητικὸν τοῦ βαδίσματός των, ἐξέσπα δὲ εἰς χειροκροτήματα καὶ ζητωκραυγὰς.

Εἰς τὴν ἐκκλησίαν οἱ Πρόσκοποι παρετάχθησαν εἰς διπλοὺς στίχους ἀπὸ τῆς ἐξωθύρας τοῦ αὐλογύρου μέχρι τῆς μεσαίας ἐσωτερικῆς πύλης τοῦ ναοῦ κρατοῦντες τὴν τάξιν. Ἐξετέλεσαν θαυμασίως τὸ ἀνατεθὲν εἰς αὐτοὺς καθῆκον μὲ μεγάλην ἀκριβείαν καὶ τάξιν.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς λειτουργείας ἐπὶ κεφαλῆς ἡ Ἑλληνικὴ Φιλαρμονικὴ καὶ μὲ τοὺς σαλπικτὰς καὶ τυμπανιστὰς διηρθύνθησαν

πρὸς τὸ Ἑλλ. Προξενεῖον. Ἐκεῖ ἐξητωκραυ-
γασαν ὑπὲρ τοῦ Βασιλέως καὶ κατόπιν διηυ-
θύνθησαν πρὸς τὸ Κέντρον.

Ἐκεῖ ὁ ἀγαπητὸς κ. Πρόεδρος Ἄντ. Μπε-
νάκης ἠὲχαρίστησε τοὺς Ἀρχηγούς καὶ τοὺς
Προσκόπους διὰ τὴν ὠραίαν παρατάξιν καὶ
ἠὲχήθη αὐτοῖς καὶ τοῦ χρόνου, κατὰ δὲ ὥραν
1 μ.μ. διελύθησαν μετὰ τάξιν οἱ Πρόσκοποι
κατευχαριστημένοι, διότι, ἦσαν οἱ αἴτιοι τῆς
λαμπρᾶς ταύτης παρατάξεως.

Γ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΠΟΥΛΟΣ
ΑΡΧΗΓΟΣ 4 ΟΜΑΔΟΣ Α.Α.

ΜΙΑ ΗΡΩΪΚΗ ΘΥΣΙΑ

Λέγουν, ὅτι κατὰ τὴν τελευταίαν ἐπανά-
στασιν τῆς Πολωνίας, ἓνας Πολωνὸς ἀρχηγὸς
ἔσωσε τὸ μικρὸν σῶμα τὸ ὁποῖον διοικοῦσε,
μετὰ τὴν ἀκόλουθον ἡρωϊκὴν θυσίαν.

Οἱ στρατιῶται του, καταδιωκόμενοι ἀπὸ
τοὺς Ρώσους, εὐρέθησαν πρότινος ποταμοῦ
καὶ ἤρχισαν νὰ περνοῦν εἰς τὴν ἀντίπεραν
ὄχθην δι' ἑνὸς μυστικοῦ περάσματος τὸ
ὁποῖον ἐγνώριζον. Ὁ ἀρχηγὸς θὰ ἐπέρνα
τελευταῖος, καὶ ἔως ὅτου ἔλθῃ ἡ σειρά του,
ἐπεσκόπει τὰ περίξ, μήπως ἐμφανισθῇ ὁ
ἐχθρὸς εἰς τὴν ὄχθην ὅπου εὐρίσκετο Αἴψ-
νης τὴν στιγμὴν ποῦ οἱ τελευταῖοι του ἄν-
δρες ἐξηφανίζοντο μέσα εἰς τὰ ὑψηλὰ χόρτα
τῆς ἀπέναντι ὄχθης, βλέπει ἐρχόμενον πρὸς
αὐτὸν ἓν Ρωσικὸν τάγμα. Ἀκίνητος περι-
μένει, τὸν συλλαμβάνουν, τὸν ἐρωτοῦν, θέ-
λουν νὰ μάθουν ἐὰν οἱ καταδιωκόμενοι

Πολωνοὶ ἐπέρασαν ἀπὸ τὸ μέρος ἐκεῖνο.
« Δὲν ἤξεῖρω τίποτε », ἀπαντᾷ ὁ ἀρχηγός.

« Ὑπάρχει πέρασμα ; » « Δὲν γνωρίζω ».
Τότε τὸν ἀναγκάζουν νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ νερὸ,
θέλουν νὰ βεβαιώθωσιν δι' αὐτοῦ ἐὰν εἶνε
δυνατὸν νὰ περάσουν. Ἄλλ' ἡ ἀπόφασις τοῦ
Πολωνοῦ ἀρχηγοῦ ἐλήφθη. Δι' ὅλων τῶν
μέσων πρέπει νὰ νομίσουν οἱ ἐχθροὶ ὅτι τὸ
πέρασμα εἶνε ἐπικίνδυνον, ἀδύνατον, πρέπει
νὰ κερδίσουν καιρὸν οἱ στρατιῶται του. Ἐὰν
δοκιμάσῃ νὰ δραπετεύσῃ εἰς τὴν ἀπέναντι
ὄχθην οἱ Ρῶσοι θὰ τὸν ἀκολουθήσουν, καὶ
οἱ Πολωνοὶ μὴ ἔχοντες ἀρκετὸν καιρὸν νὰ
ἀπομακρυνθῶσιν, θὰ κατεφθάνωντο ὑπὸ στρα-
τιωτῶν διπλασίων τὸν ἀριθμὸν καὶ θὰ κατε-
στρέφοντο. Προχωρεῖ λοιπὸν εἰς τὸ νερὸ, καὶ
ὑστερον ἀπὸ ὀλίγα βήματα κύπτει, καὶ τὸ
νερὸ φθάνει ἔως τὴν μέσην του, ὀλίγα βή-
ματα κατόπιν γονυπετεῖ αἰφνηδῶς, διὰ νὰ
φθάσῃ τὸ νερὸ ἔως τὸν λαιμὸν του, προχωρεῖ
καὶ ἐξακολουθεῖ βαθμηδὸν νὰ κύπτῃ, τὸ νερὸ
φθάνει ἔως τὸ στόμα του. Τότε, ἐκτελῶν μέ-
χρι τέλους τὴν ἡρωϊκὴν του πράξιν διὰ νὰ
σώσῃ τοὺς στρατιῶται; του προσποιεῖται ὅτι
δὲν πατεῖ πλέον, ἀφίνει νὰ τὸν παρασύρῃ τὸ
ρεῦμα καὶ ἐξαφανίζεται διὰ παντὸς μέσα εἰς
τὸν ποταμὸν ὑπὸ τὰ ὄμματα τῶν Ρώσων οἱ
ὁποῖοι πιστεύουν ὅτι ὁ ποταμὸς εἶνε βάρα-
θρον. Ὅταν ἀνεκαλύφθη ἡ ἀλήθεια, ἦτο
πλέον ἄργά. Οἱ Πολωνοὶ εἶχον σωθῆ χάρις
εἰς τὸν ἡρωϊσμὸν τοῦ ἀρχηγοῦ των, τοῦ
ὁποῖου τὸ πτώμα παρασύρετο ὑπὸ τοῦ σι-
γηλοῦ ποταμοῦ.

Γ. Ι. ΑΝΔΡΙΚΟΠΟΥΛΟΣ
ΥΠΕΝΩΜΟΤΑΡΧΗΣ 1 ΟΜΑΔΟΣ Α. Α.

ΕΙΔΙΚΑ ΠΡΟΣΚΟΠΙΚΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ

ΣΩΜΑΤΙΚΗ ΥΓΙΕΙΝΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ 13ου)

Πρέπει νὰ πλύνωμεν τὸ στόμα μας μετὰ
μίαν βούρτσα καμωμένη ἀπὸ σκληρὰς τρί-
χας ἢ καουτσούκ, ἐπ' αὐτῆς θέτωμεν ἢ σά-
πωνα ἐν εἴδει πάστας ἢ κόνιν εἰδικὴν διὰ
τοὺς ὀδόντας, ἢ μέθοδος αὕτη εἶναι θαυ-
μασία, καίτοι ὀλίγον δυσάρεστος κατ' ἀρ-
χὰς μέχρις ὅτου συνηθίσῃ τις. Μετὰ ταῦ-
τα ἀποπλύνωμεν τὸ στόμα μετὰ χλιαρὸν νερὸ
ἢ μετὰ νερὸ εἰδικὸ διὰ τοὺς ὀδόντας.

Τὸ βούρτσισμα τῶν ὀδόντων καὶ πλύσιμον
τοῦ στόματος, τὸ πρωῖ, τὸ βράδυ καὶ μετὰ
τὸ φαγητὸν σκοπὸν ἔχει νὰ ἀπαλλάξῃ
αὐτοὺς ἀπὸ τὰ ὑπολείμματα τῶν φαγη-
τῶν τὰ ὁποῖα κολλοῦν, ἐμποδίζει τὴν
ζύμωσιν αὐτῶν, ἣτις προκαλεῖ διαφόρους

ἀσθενείας τῶν ὀδόντων καὶ τοῦ στόματος.
Διὰ νὰ ἀποφύγωμεν κολλητικὰς ἀσθενείας
δὲν πρέπει νὰ θέτωμεν εἰς τὸ στόμα μας
τίποτε ἄλλο πλὴν τῶν τροφῶν: μολυβδο-
κόνδυλα, κονδυλοφόρους, νομίσματα, ἀνθη,
παιγνίδια, εἰσητήρια τράμ κ.λ.π. (ἰδίως ὅταν
ταῦτα εἶναι χρωματισμένα ἢ λερωμένα μετὰ
χρώματα ἢ σκόνην).

Δὲν πρέπει νὰ λαμβάνωμεν μόνον μέτρα
καθαριότητος, κατὰ τὴν πρωΐαν, ἀλλὰ ἐξ
ἴσου εἶναι ἀπαραίτητον ὅπως καθαρίζομεθα
μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν ἐκ τῆς ἐργασίας, ἐκ
τοῦ περιπάτου ἢ μακρᾶς πορείας, ἰδίως
ὅταν ἔχομεν ἐκτεθεῖ εἰς τὴν σκόνην ἢ εἴμε-
θα ἰδρωμένοι.

Ἐὰν εἴμεθα ἰδρωμένοι καὶ δὲν δυνάμε-
θα νὰ πλυθῶμεν ἀμέσως, πρέπει νὰ προ-
σέξωμεν νὰ κρατήσωμεν τὴν ἐπίδρωσιν με-

χωρίς οτου φθάσωμεν εἰς τὴν οἰκίαν μας καὶ ἔπειτα νὰ κάμωμεν ἓνα ξηρὸν τρίψιμον μὲ μίαν πεσέτα εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην πρέπει νὰ ἀλλάζωμεν τὰ ἰδρωμένα ἐσώρρουχά μας καὶ ἀφοῦ τριφθῶμεν καλὰ μὲ μίαν στεγνὴν πεσέτα νὰ φορέσωμεν στεγνὰ ἐσώρρουχα. Ἐξ ἄλλου τὸ πλύσιμο τῶν χειρῶν εἶναι ἀπαραίτητο διὰ κάθε στιγμὴν καὶ ἰδίως πρὸ ἐκάστου γεύματος.

Τὸ ἐσπέρας, προτοῦ κοιμηθῶμεν, πρέπει νὰ λάβωμεν τὰ αὐτὰ μέτρα καθαριότητος ὡς καὶ τὴν πρωΐαν. Ἐκδυόμεθα τὰ ρούχα μας καὶ ἐνδυόμεθα νυκτικὸν ὑποκάμισον διὰ νὰ ἀφίσωμεν οὕτω τὰ ρούχα μας νὰ ἀερισθοῦν καὶ ξηρανθοῦν καλῶς. Λαμβάνοντες τὰς προφυλάξεις ταύτας κοιμώμεθα καλῆτερα.

Ἡ διατήρησις τῆς ὑγείας μας καὶ ἡ ἐνέργεια τῶν νεύρων ἀπαιτοῦν ὅπως περιποιούμεθα τὸ δέρμα μας.

Κατὰ τὴν νύκτα, πρέπει νὰ ἀφίνωμεν ἀνοικτὰ τὰ παράθυρά μας διὰ νὰ ἀνανεοῦται ὁ ἀῆρ τὸν ὁποῖον ἀναπνέομεν καὶ ὅστις πρέπει νὰ εἶναι πάντοτε καθαρός.

Ἐάν, εἶνε χειμῶνας, εἶναι προτιμώτερον νὰ σκεπασθῶμεν μὲ περισσότερα σκεπάσματα ἢ μὲ ρούχα πρὸ θερμὰ παρὰ νὰ κλείσωμεν τὰ παράθυρά μας.

Ἐάν δὲν δυνάμεθα νὰ κάμωμεν λουτρὸν καθ' ἐκάστην πρέπει τουλάχιστον μίαν φοράν τὴν ἐβδομάδα, τὸ καλὸν τὸ ὁποῖον προξενοῦν εἰς τὸ σῶμα μας εἶναι μεγάλο διότι καθαρίζουν αὐτὸ, ἀνοίγουν τοὺς πόρους αὐτοῦ καὶ οὕτω γίνεται τελειότερα καθαριότης τοῦ αἵματός μας.

Ἐάν κατοικῶμεν εἰς πόλιν ἔχουσαν δημόσια λουτρά, πρέπει νὰ ἐπωφελοῦμεθα νὰ λουώμεθα τακτικῶς, κατὰ τὸ θέρος πρέπει νὰ κάμωμεν θαλάσσια λουτρά.

Πρέπει νὰ πλύνωμεν καθημερινῶς τὰ μαλλιά μας, διὰ νὰ εἶναι καθαρά. Ὄφειλωμεν νὰ κόπτωμεν τὰ νύχια τῶν χειρῶν καὶ ποδῶν μας διὰ νὰ προλάβωμεν νὰ μὴ γυρίσῃ τὸ νύχι εἰς τὸ κρέας μας, κόπτωμεν δ' αὐτὰ τετραγωνικῶς.

Τὰ μαλλιά πρέπει νὰ κόπτονται κοντὰ, εἶναι ἀνάγκη δὲ νὰ τὰ ἐκθέτωμεν συχνάκις εἰς τὸν ἥλιον, ἀέρα καὶ βροχὴν. Δὲν πρέπει νὰ μεταχειρίζομεθα διάφορα κοσμητικὰ (μπριγιαντίνες, πομάδες, κλπ.).

Σημ. — Πάν πρᾶγμα χρησιμεῖον διὰ τὴν ἀτομικὴν καθαριότητά μας (ξυράφια, κτένια, βούρτσαι μαλλιῶν, δοντιῶν, σπόγγοι κλπ.) πρέπει νὰ εἶναι, τελείως καθαρὸν, οὐδέποτε πρέπει νὰ τὰ δανείζωμεν ἢ νὰ μεταχειρίζομεθα ἄλλα ξένα. Πολλὰ ἀσθενεῖαι δυνατόν νὰ μεταδοθοῦν διὰ τῆς χρήσεως ξένων ὀργάνων ἀνηκόντων εἰς ἀσθενεῖς.

(Ἐκ τοῦ Soldat de Demain) **Λ. ΠΤΕΡΗΣ**

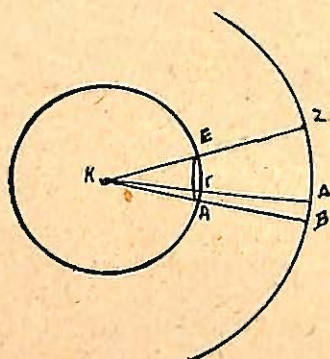
ΑΡΧΗΓΟΣ 6 ΟΜΑΔΟΣ Α Α.

ΕΚΤΙΜΗΣΙΣ ΑΠΟΣΤΑΣΕΩΝ

(Συνέχεια)

Ἐφαρμογὴ διὰ χιλιοστῶν

Χιλιοστὸν εἶναι μία γωνία. Τὸ τόξον τῆς περιφερείας τὸ ὁποῖον τὴν μετρεῖ εἶναι τὸ χιλιοστὸν τῆς ἀκτίνος, ἴτοι, ἐάν ἐπὶ περιφερείας τῆς ὁποίας ἡ ἀκτίς εἶναι 1 μέτρον, λάβωμεν τόξον 1 χιλιοστομέτρον, αἱ δύο ἀκτίνες αἰτίνες διέρχονται διὰ τοῦ τόξου τούτου ἀποτελοῦν μίαν γωνίαν ἐνὸς χιλιοστοῦ.

KA. = 1 μέτρον.

ΑΓ. = 1 χιλιοστόμετρον.

Γωνία ΓΚΑ. = Γωνία ἐνὸς χιλιοστοῦ.

KB. = 2 μέτρα. ΔΒ. = 2 χιλιοστόμετρα. Γωνία ΔΚΒ = 1/1000.

Ἐάν, ἐπὶ τῆς αὐτῆς περιφερείας, λάβωμεν ἓνα τόξον ΑΕ. = 10 χιλιοστομέτρον ἢ σχηματιζομένη γωνία εἶναι 10 χιλιοστῶν.

Ἐάν ἐνώσωμεν τὴν χορδὴν ΑΕ καὶ τὸ τόξον ΑΓΕ. — ὅπερ εἶναι δυνατόν, — δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν ὅτι ἡ γωνία τῶν 10 χιλιοστῶν εἶναι ἐκείνη διὰ μέσου τῆς ὁποίας βλέπομεν ἐν μέτωπον εὐθύγραμμον

10 μέτρων εἰς ἀπόστασιν 1000 μ.

20 " " " 2000 »

30 " " " 3000 »

Ἡ ιδιότης αὕτη δύναται νὰ ἐκφρασθῇ κατὰ τοὺς κάτωθι 3 τρόπους :

1ον) Γωνία εἶναι τὸ πηλίκον τοῦ μετώπου διὰ τῆς ἀποστάσεως :

$$\frac{\text{μέτωπον } 10}{\text{ἀπόστασις } 1000} = \text{γωνία } 10/1000$$

2ον) Μέτωπον εἶναι τὸ γινόμενον τῆς ἀποστάσεως ἐπὶ τὴν γωνίαν.

$$\text{γων. } \frac{10}{1000} \times \text{ἀπόστ. } 2000 = \frac{20000}{1000} = 20 \mu.$$

3ον) Ἡ ἀπόστασις εἶναι τὸ πηλίκον τοῦ μετώπου διὰ τῆς γωνίας.

$$\frac{\text{Μέτωπον } 30 \text{ μέτρ.}}{\text{Γωνία } 0,010} \text{ ἢ } \frac{3000}{10} = 3000 \text{ μέτρα}$$

Πρέπει λοιπὸν, διὰ νὰ ἐκτιμήσωμεν μίαν ἀπόστασιν νὰ μετρήσωμεν τὰς γωνίας.

Ἐκτίμησις τῶν δακτύλων καὶ τῆς χειρὸς εἰς χιλιοστὰ

Ἀντίχειρ . . .	45 χιλ.	} 100 } 125 χιλ.
Δείκτης . . .	35 »	
Μέσος . . .	35 »	
Παράμεσος .	30 »	
Μικρὸς . . .	25 »	

Οἱ τρεῖς μεσαῖοι δάκτυλοι καλύπτουν μᾶζυ 100 χιλιοστὰ ἢ ἓν δέκατον (1/10) τῆς ἀποστάσεως: ἡ χεὶρ ἄνευ τοῦ ἀντίχειρος 125 χιλιοστὰ, καὶ οἱ 5 δάκτυλοι ἀπὸ τοῦ ἀντίχειρος μέχρι τοῦ μικροῦ καλύπτουν 300 χιλ.

Ἐκτίμησις νομισμάτων εἰς χιλιοστὰ

Παρατηρούμενον μὲ τεταμένον βραχίονα ἐν χάλκινον νόμισμα τῶν 10 λεπτῶν καλύπτει 2,5 χιλ. 2 νομίσματα καλύπτουν 5 χιλ. 4 νομίσματα 10 καὶ 10 νομίσματα 25 χιλ. **Τὸ πᾶχος ἐνδὸς μολυβδοκονδύλου καλύπτει 10 χιλιοστὰ.**

(Ἐκ τοῦ Soldat de Demain)

Λ. ΠΤΕΡΗΣ

ΑΡΧΗΓΟΣ 6 ΟΜΑΔΟΣ Α.Α.

ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΕΣ ΑΠΟ ΤΟ ΣΩΜΑ

Μ.

Κοντός, εὐτραφής, ἠλιοκαμένος, εἶνε ὁ τύπος τοῦ γερουσιαστοῦ.

Πάντοτε καλῶς πληροφορημένος, ἀνακοινοῖ ὑπὸ ἐχεμύθειαν τοὺς σκοποὺς τῶν διαφόρων Κυβερνήσεων καὶ τὰ κόλπα ὄλων τῶν Ἐπιτελείων.

Εἶνε ἀπαρηγόρητος διὰ τὴν πῶσιν τοῦ Βενιζέλου. Μὲ λίγα λόγια ἐγεννήθη γιὰ πολιτικὸς καὶ κατὰ συνέπειαν..... ἀδικιέται ἐδῶ πέρα.

Πῶς νομίζετε ὅτι τὸν ἀποκαλοῦν οἱ συνάδελφοί του; Γκρέυ; Μπέροχολδ;

Ἄχι. Τίποτε ἀπ' ὅλα αὐτά. Τὸν λένε (ἀποκαλυφθῆτε)..... Βισμαρκ.

Δὲν ἤκουσα νὰ ρητορεύῃ ὁ ἦρωας τοῦ τηλεγραφήματος τοῦ Ἐμς. Δὲν πιστεύω ὅμως νὰ τὰ κατάφερνε σὰν τὸν Μ.

Θαυμαστής τοῦ Λουκουλλῶν, παρασκευάζει ὁ ἴδιος τὸ συσσίτιον τῆς Ὀμάδος του καὶ διὰ τὴν ἐπισημότητα βάζει καὶ ἓναν ἄσπρον σκοῦφον.

Ἐνωμοτάρχης τῆς Ὀμάδος τῶν ἀμφιβίων. Τὸν χειμῶνα ἔρχεται μαζύ μας στῆς ἐκδρομὲς τὸ καλοκαίρι ὅμως δὲν ἔχει ξεκολλημὸ ἀπὸ τὸν Ναυτικὸν Ὀμίλον, ὅπου καταγίνεται χρόνια τώρα νὰ μάθῃ..... κολύμπι.

Χαρακτηριστικόν: ποῦ τὸν χάνεις ποῦ τὸν βρίσκεις; πάντοτε στὴν Μπόρσα κάτω ἀπὸ τὸν πίνακα τῶν τηλεγραφημάτων τὰ ὁποῖα..... ἀποστηθίζει.

Στ.

Ψιλὸς, λιγνὸς, μᾶλλον ξανθὸς, εἶνε ἀπὸ τὰ ἐνεργὰ μέλη τοῦ φιλολογικοῦ. Δὲν λείπει ἀπὸ καμμίαν ἀπὸ τὰς συγκεντρώσεις τοῦ συνδέσμου, ἀφοῦ μάλιστα τὸ ἐντευκτήριον εἶνε ἀκριβῶς ἀπέναντι στὸ σπήτι του (à la belle étoile).

Ἐνωμοτάρχης τῶν μεγαθηρίων καὶ βοηθὸς τοῦ Ἐφόρου Ὑλικοῦ τοῦ Σώματος, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἀμέσως ἐννοεῖται ἀπὸ τὸ μέτρο ποῦ φορεῖ πάντα στὸ λαιμὸ του.

Δεινὸς συζητητῆς φιλολογικῶν θεμάτων εἰς τὰ ὁποῖα ἀνακατῶνει πάντοτε λατινικὰς ἐκφράσεις (patsazissimus κτλ.)

Κατέχει εἰδικότητα εἰς τὸ νὰ ἐφευρίσκη παρατσούκλια γιὰ ὄλους. Στὴν καλωσύνη του δὲν ἔχευσε καὶ μένα, τὸν ὁποῖον τίς εἶδε γιὰτὶ (μόνον τὰ μέλη τοῦ φιλολογικοῦ τὸ ξεύρου) ἀποκαλεῖ Del Muso.

Καλὴ, πολὺ καλὴ πέννα.

Δημοσιεύει συχνὰ προσκοπικὰς ἐντυπώσεις ζωντανές, ἢ μᾶλλον διὰ τὴν ἀκρίβειαν διατηρημέναι σὲ πάγο.

Χαρακτηριστικόν: Ὅλα τὰ ξεύρει σὲ ὅλα ἀνακατῶνεται καὶ ἐν τούτοις δὲν τὸν τρώει οἱ κόττες. Ὁ Ἀρχηγὸς του τὸν ἀποκαλεῖ Ἀκαδημαϊκόν.

Γ. Κ.

ΠΡΟΣΚΟΠΙΚΑΙ ΕΝΤΟΛΑΙ

Συμπεριφέρου φιλικῶς πρὸς ὄλους καὶ εὐγενῶς πρὸς τὰς γυναῖκας.

Ἔσο συνεπῆς εἰς τὸν λόγον σου καὶ μὴ προφέρῃς τακτικὰ τὸν ὄρκον «ἐπὶ τῆς τιμῆς μου» παρὰ μόνον ὅταν πρέπει.

Υπάκουε εἰς τὰς διαταγὰς καὶ θελήσεις τῶν γονέων σου καὶ τοῦ Ἀρχηγοῦ σου ἂν θέλεις νὰ προδεύσῃς.

Ἔσο εὐθυμὸς διὰ νὰ ζήσης πολλὰ χρόνια.

Ἔσο ἐργατικὸς. Σκέψου ὅτι ὅλα τὰ ἀγαθὰ τῆς γῆς προέρχονται ἐκ τῆς ἐργασίας ὃ δὲ ζῶν χωρὶς νὰ ἐργάζεται κλέπτει τὸ ψωμὶ τοῦ ἐργαζομένου.

ΠΡΟΣΚΟΠΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

ΣΩΜΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΙΣ ΚΕΝΤΡ. ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΑΙΓΥΠΤΟΥ

Κατόπιν αποφάσεως τῆς Ἐκτελεστικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Σώματος Ἑλλήνων Προσκόπων, διωρίσθησαν, ὁ κ. Ἄνδρ. Λόντου Διοντόπουλος ὡς Γενικὸς Γραμματεὺς καὶ ὁ κ. Π. Ἀριουδάκης ὡς μέλη τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς Αἰγύπτου.

ΕΚ ΤΗΣ ΚΕΝΤΡ. ΕΠΙΤΡ. ΑΙΓΥΠΤΟΥ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΙΣ

ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Διωρίσθη ὑπὸ τῆς Περιφερειακῆς Ἐπιτροπῆς Ἀλεξανδρείας ὁ κ. Γεώργ. Πηλαβάκης ὡς Γραμματεὺς αὐτῆς.

Τὸ Σῶμα Ἑλλήνων Προσκόπων Ἀλεξανδρείας ἐκφράζει τὰς θερμὰς αὐτοῦ εὐχαριστίας εἰς τὸν ὁμογενῆ κ. Θεοχ. Κότσικα διὰ τὴν γενναίαν αὐτοῦ δωρεάν ἐκ Γρ. Διατ. 4495 προσφερθεῖσαν ἀποκλειστικῶς διὰ τὰς στολὰς τῶν ἀπ' ὧν Προσκόπων μας.

Ὅμοίως ἐκφράζει εὐχαριστίας εἰς τὸν κ. Κωνστ. Πηλαβάκην δωρήσαντα μίαν λίραν Αἰγύπτου διὰ τὸ Σκοπευτήριον τοῦ Σώματος.

Κατὰ τὰ τελευταίας ἐξετάσεις πρὸς ἀπίκνησιν τοῦ Πτυχίου Σκοπευτοῦ, ἐπέτυχον οἱ κάτωθι :

Τσαλουμᾶς Ἐμμ	Ἀρχηγὸς	2ας	O.A.A.
Βερτσώνης Στέλ.	Ἐνωμτ.	8ης	O.A.A.
Γερμανὸς Δημ.	»	4ης	O.A.A.
Ρουσιᾶς Ἀρ.	Ἐπενωμ.	6ης	O.A.A.
Σκαράκης Γεώργ.	Πρόσκοπ.	2ας	O.A.A.

Εἰς τοὺς ἐπιτυχόντας, τὸ Πτυχίον ἀπένειμεν ἰδιοχείρως ὁ κ. Ἑλ. Βενιζέλος.

(ΕΚ ΤΟΥ ΓΡΑΦ. ΤΗΣ ΠΕΡ. ΕΠΙΤΡ. ΑΛΕΞ.)

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ ΜΑΣ

Παρακαλοῦνται πάντες οἱ κ.κ. Συνδρομηταί, οἱ μὴ ἐμβάσαντες τὴν συνδρομὴν των μέχρι σήμερον, νὰ μᾶς ἐμβάσωσιν αὐτὴν ὑποβοηθοῦντες οὕτω ἡμᾶς εἰς τὸ πολυδάπανον ἔργον τῆς ἐκδόσεως καὶ καλῆτερεύσεως τοῦ Περιδικιοῦ μας.

(Ἐκ τῆς Συντάξεως)

Η ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ ΤΟΥ ΚΟΥ ΕΛ. ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΚΕΝΤΡΟΝ ΜΑΣ

Τὴν παρελθοῦσαν Δευτέραν 13/26 Ἀπριλίου τὸ Κέντρον τοῦ Σώματος τῶν Ἑλλήνων Προσκόπων Ἀλεξανδρείας ἐτιμήθη διὰ τῆς ἐπισκέψεως τοῦ Μεγάλου Πολίτου τῆς Ἑλλάδος, ὃν μετὰ τόσον ἐνθουσιασμοῦ ὑπεδέχθη καὶ φιλοξενεῖ ἡ Αἴγυπτος.

Οἱ Ἀρχηγοί, ὀλίγον ἄργα εἰδοποιηθέντες περὶ τῆς ἐπισκέψεως ταύτης, διέταξαν ἔσπευσμένον συναγεμῶν τῶν Ὁμάδων των. Καὶ ἀπὸ ὅλας τὰς συνοικίας καὶ τὰ προάστεια τῆς πόλεως ἤρχισαν νὰ συρρέωσεν δρομαίως οἱ Πρόσκοποι, μὲ τὴν χαρὰν εἰς τὰ πρόσωπα καὶ τὸν ἐνθουσιασμόν εἰς τὴν καρδίαν. Φαντασθῆτε! Θὰ εἶχον τὴν τιμὴν καὶ τὴν εὐτυχίαν νὰ ἴδωσι, νὰ θαυμάσωσι ἐκ τοῦ πλησίον τὸν ἄνδρα ὁ ὁποῖος μαζὺ μὲ τὸν Βασιλέα μας ἐπρωστάτευσεν εἰς τὴν ἀνόρθωσιν, τὴν ἀναγέννησιν μᾶλλον τῆς Ἑλλάδος, τὸν ἄνδρα τὸν ἐκπροσωποῦντα τὸ μεγαλεῖον τῆς Πατρίδος μας!

Εἶναι εὐκολον λοιπὸν νὰ ἐννοηθῆ ἡ ταχύτης μὲ τὴν ὁποίαν ἔσπευσαν εἰς τὸ Κέντρον καὶ ἡ κάπως νευρική δραστηριότης ἡ καταλαβοῦσα ὅλους ἀπὸ τοῦ Ἐφόρου τῶν Ὁμάδων μέχρι τοῦ νεωτέρου τῶν ὑποψηφίων, ὅπως παρουσιασθῶσι, πρόσωπα καὶ πράγματα, ὅσα τὸ δυνατόν εὐπρεπέστερα.

Πρὸς τούτω ἀνελήφθησαν ὑπὸ πάντων πολιτῶν καὶ ποιικίλαι ἐργασίαι πρὸς ἐξωραϊσμόν ὅχι μόνον τοῦ Κέντρον γενικῶς καὶ τῶν αἰθουσῶν τῶν Ὁμάδων εἰδικῶς, ἀλλὰ καὶ αὐτῶν τούτων τῶν Προσκόπων. Διότι οἱ Ἀρχηγοὶ δὲν ἠννόουν νὰ ἀστειευθοῦν διόλου μὲ τὴν καθαριότητα καὶ ἐξετέλουν ἐπιεικῶς ἀγρίας καὶ λεπτομερεστάτας ἐπιθεωρήσεις. Ἀλλοίμονον εἰς τὴν κλωστήστα ποῦ ἐξεφύτρωνε ἐκεῖ ὅπου δὲν ἐχρειάζετο, ἢ εἰς τὴν ζώνην ἣτις ἐπιπτεν σὰν νὰ ἔχασε τὴν ἰσορροπίαν τῆς ἢ εἰς τὸ κακοπερασμένο ἢ στραβογραμμμένο κουμπί. Ἀλοίμονον εἰς τὸν Πρόσκοπον ἐπὶ τῶν ἐνδυμάτων ἢ τῶν υποδημάτων ἢ τῶν κομβίων τοῦ ὁποίου ἀνεκαλύπτετο ὅτι ἔχνη σκόνης ἢ λάσπης ἢ σκουριάς ἀντέστησαν ἐπιτυχῶς εἰς τὰ κατ' αὐτῶν ληφθέντα μέτρα. Τρισαλλοίμονον ὅμως εἰς αὐτὸν ἐὰν ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος σκουριά δὲν παρουσιάζετο εἰς τὰ κουμπιά ἀλλὰ... εἰς τὰ γόνατά του. Ἄμεσον σφουγγάρισμα καὶ αὐστηροτάτη ποινὴ ἦτο τὸ ἐπακολούθημα.

Τέλος τὰ πάντα ἐτακτοποιήθησαν καὶ ἐν τελευταίον κυκλικὸν βλέμμα ἔπεισε τοὺς Ἀρχηγούς ὅτι ἡ αἴθουσα τῆς ὁμάδος τῶν ἦτο εἰς θέσιν νὰ δεχθῆ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Μεγάλου φίλου καὶ εὐκρινοῦς προστάτου τοῦ Ἑλληνικοῦ Προσκοπισμοῦ.

Περὶ τὸν νὰ εἴπωμεν ὅτι ἐν τῶν κυριωτέρων κοσμημάτων τῶν αἰθουσῶν τούτων, ἀντικρὺ ἀπὸ τὴν εἰκόνα τοῦ Γεν. Ἀρχηγοῦ μας, εἶναι ἡ εἰκὼν τοῦ ἐπισήμου Ἐπισκέπτου μας, ἦτις, διὰ τὴν περίστασιν, ἐπλαισιοῦτο μὲ κλάδους ἀνθέων.

Ἐν τῷ μεταξὺ δύο ἐνωμοταίαι παρετάχθησαν εἰς τὴν εἴσοδον καὶ ἐκατέρωθεν τῆς θύρας, ἔτοιμα νὰ ἀποδώσουν τὰς τιμὰς.

Περὶ τὴν 7ην μ.μ. ὁ Κύριος Βενιζέλος καταφθάνει εἰς τὸ Κέντρον συνοδευόμενος ὑπὸ τῶν Κυρίων Μαρκαντωνάκη, Ἀθανασάκη, Ἀβέρωφ καὶ πολλῶν μελῶν τῆς παροικίας μας. Τὰς ἀπαιτουμένας πρὸς ἐπίσκεψίν μας στιγμὰς καιώρθωσε νὰ ἐπιτύχῃ κατόπιν ἐνὸς ἐπισήμου προγεύματος, οὗτινος προηγούνητο καὶ εἶποντο πολλὰ ἐπισκέψεις, ἐνὸς τεῖου, ἐνὸς garden party, καμμιάς εἰκοσαριάς παρουσιάσεων πρὸς αὐτὸν ἀτόμων καὶ σωματείων φεῦ! ὄχι καὶ πολὺ σιωπηλῶν καὶ πρὶν ἀπὸ τὴν ἐπαπειλουμένην συνέθειαν ὁμοίων παρουσιάσεων, ἐνὸς ἐπισήμου ἐπίσης δειπνοῦ, πέντε ἢ ἕξ ἀγορεύσεων, προσφωνήσεων ἢ προπόσεων, τὰς ὁποίας ὑποχρεοῦται νὰ ὑφίσταται καρτερικῶς καὶ ἀπειρίας διακριτικῶν καὶ ἰδίως ἀδιακριτῶν ἐρωτήσεων εἰς τὰς πλείστας τῶν ὁποίων ἀπαντᾷ... διὰ τῆς σιωπῆς του.

Ἡ Περιφερειακὴ Ἐπιτροπὴ σπεύδει εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ Κέντρον προπορευομένου τοῦ Προέδρου τῆς, πρὸς ὑπάντησίν του, ἐνῶ ἀντηχοῦν ἔξωθεν μὲν αἱ ζητωκραυγαὶ τοῦ προστρέξαντος κοσμάκη, ἔσωθεν δὲ τὸ ὑπὸ δξέως ἐκτελεστικοῦ συριγμοῦ παρακολουθούμενον προσκοπικὸν παράγγελμα :

— Χαιρετήσατε !

Οἱ Πρόσκοποι τῆς παρατεταγμένης φρουρᾶς παρουσιάζουν τοὺς Κοντοὺς, ἐνῶ ὁ Μέγας μας Ἐπισκέπτης διέρχεται μειδιῶν καὶ προφανῶς εὐχαριστημένος, μεταξὺ τῶν δύο στοίχων αὐτῆς καὶ εἰσέρχεται εἰς τὸ γραφεῖον τῆς Ἐπιτροπῆς. Ἐκεῖ τῷ ἐπιδεικνύονται, μεταξὺ ἄλλων καὶ οἱ στόχοι τῶν πτυχιούχων μας σκοπευτῶν, ὧν πέντε ἐπέτυχον κατὰ τὴν τελευταίαν δοκιμασίαν. Ὁ Πρόεδρος μας τὸν παρακαλεῖ νὰ δεχθῆ νὰ ἀπονείμῃ ἐδιοχείρως τὰ πτυχία μετὰ τοῦ σχετικοῦ διακριτικοῦ σήματος, τῆς χρυσοῦς φλογοφόρου ροιᾶς, εἰς τοὺς ἐπιτυχόντας, κατὰ παράταξιν τοῦ σώματος γενησομένην μετὰ δύο ἡμέρας, καθ' ἣν θὰ ἐπεδίδετο εἰς τὸν Κον Βενιζέλον καὶ ἔγγραφον εὐχαριστήριον τῆς ἐν Ἀθήναις

Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς, διὰ γενναιοτάτην δωρεάν ἦν ὑπὲρ τῶν Ἑλλήνων ἐν γένει Προσκοπῶν ἔκαμεν οὗτος. Ἡ παράκλησις αὐτῆ τοῦ Προέδρου μας ἐγένετο εὐμενῶς ἀποδεκτή, μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ ἀποδειχθῆ καὶ πάλιν ἡ πρὸς τὸν Προσκοπισμὸν στοργή του, διότι μόλις θὰ ἠδύνατο νὰ εὐρῆ τὸν ἀπαιτούμενον πρὸς τοῦτο καιρὸν.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ἐξηκολούθη νὰ περιεργάζεται μετὰ μεγίστης προσοχῆς τοὺς στόχους οὗτινες ἐκίνησαν, ὡς ἀντελήφθημεν ἀμέσως, ἀμέριστον τὴν προσοχὴν καὶ τὸ ἐνδιαφέρον του. Τί τὰ θέλετε ! Ὑπὸ τὸν μέγαν Πρωθυπουργὸν καὶ Διπλωμάτην, μένει, ἀκοίμητος καὶ ζωντανὸς ὁ μαχητῆς τοῦ Ἀκρωτηρίου καὶ ἰδίως ὁ Κοῆς, ὁ θαυμάζων πάντοτε τῆς ὠραίας *μπαλωταῖς*, ὅπουδήποτε καὶ ἂν τὰς εὐρῆ.

Κατὰ παράκλησιν τοῦ Προέδρου μας, ὁ κ. Βενιζέλος τιμᾷ τὸ βιβλίον ἐπισκεπτῶν τοῦ Σώματός μας διὰ τῆς ὑπογραφῆς του ἀκολουθούσης, τὸ ρητὸν «Αἰὲν ἀριστεῦειν».

Μετ' ὀλίγον ἀρχίζει ἡ ἐπίσκεψις τῶν ὁμάδων, ἐκάστη τῶν ὁποίων προεδρεύεται ἀπὸ μίαν εἰδικότητα ἢ ἰδιότητα. Ἐδῶ επικρατεῖ ἡ ἀκαδημαϊκὴ ἐπιστήμη, ἐκεῖ ὁ ὑπερήφανος ἀθλητισμὸς, ἀλλοῦ κυριαρχεῖ ἡ μετριοφροσύνη καὶ ἡ ἀθόρυβος ἐργασία, παρά κάτω ἡ ἰδιαιτέρα ἐπίδοσις εἰς τὴν τηλεφωνικὴν καὶ τὴν διὰ σημάτων συνεννόησιν, ἀκολουθεῖ ὁ ἀνδρίζων ναυτικὸς ἀθλητισμὸς μετὰ τῆς ποδοσφαιρίσεως, κατόπιν ἡ στρατιωτικὴ ἐμπειρία μετὰ τῆς ἀτομικῆς πρωτοβουλίας, ἔσεται ἡ ρητορικὴ δεινότης συνοδευομένη ὑπὸ... τῆς μαγειρικῆς τέχνης καὶ τέλος τὸ Δίκαιον, καὶ ἡ Θέμις ἐν τῇ ὑπρεσίᾳ τῶν Προσκοπῶν. Ἀλλὰ τοὺς πάντας ἐμπνέει ὁ αὐτὸς ἄσβαστος πόθος καὶ ὑπερταῖος ζῆλος ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἐμφορεῖται ὁ Ἐφορὸς τῶν Ὁμάδων καὶ Πρόεδρος μας, πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ σκοποῦ ὃν ἐπιδιώκει τὸ Σῶμα καὶ χάριν τοῦ ὁποίου ἀφιερῶσι πάντες, μεθ' ὑπερόχου ἀνταπαρνήσεως, ὅλας τὰς δυνάμεις, εὐελπιστοῦντες ὅτι παρέχουσιν εἰς τὴν Πατρίδα μας μεγάλην καὶ ἀνεκτίμητον ὑπηρεσίαν.

Ὁ κ. Βενιζέλος ἐπιθεωρεῖ ὅλους καὶ ὅλα καὶ μᾶς ἀφήνει τὴν ἐντύπωσιν ὅτι τίποτε δὲν διαφεύγει τὸ ταχὺ ἀλλ' ἀσφαλὲς καὶ διαπεραστικὸν τοῦ βλέμμα.

Μετὰ τὴν ἐπίσκεψιν τῶν αἰθουσῶν ὀδηγεῖται εἰς τὸ ὑπόγειον ὅπου ἐπισκέπτεται τὸ διαμέρισμα τῆς σκοποβολῆς καὶ τὴν αἴθουσαν τῆς ξιφασκίας ἐστολισμένην μὲ ἀσπίδας, ξίφη, σπάθας κλπ.

Ἡ ὄψις τῶν πολεμικῶν τούτων διαμερισμάτων προκαλεῖ τὴν ἰδιαιτέραν εὐχαρίστησιν ὄχι μόνον τοῦ κ. Βενιζέλου ἀλλὰ καὶ

ὄλων τῶν συνοδευόντων αὐτῶν καὶ ἐν γενικῶν εὐγε ἀκούεται πανταχόθεν.

Ἄλλ' εἶναι ἀργὰ καὶ πολλοὶ εἶναι οἱ ἀναμένοντες τὸν κ. Βενιζέλου. Ἀναγκάζεται λοιπὸν νὰ μᾶς ἀφήσῃ καὶ ἀναχωρῶν ἐκφράζει εἰς τὸν Πρόεδρόν μας τὰ θεοῦμα του συγχαρητήρια διὰ τὸ συντελεσθὲν ἔργον καὶ τὰς εὐκρινεῖς του εὐχὰς πρὸς ἐξακολούθησιν αὐτοῦ μετὰ τῆς ἰδίας πάντοτε ἐπιτυχίας.

Παράταξις καὶ Παρέλασις

Τὴν παρελθοῦσαν Τετάρτην 15/28 Ἀπριλίου τὸ Σῶμα τῶν ἐταῦθα Προσκόπων διετάχθη ὑπὸ τοῦ Ἐφόρου τῶν Ὁμάδων νὰ μεταβῇ καὶ παραταχθῇ εἰς κάποιον οἰκόπεδον κείμενον πλησίον τῆς πλατείας τῆς Ἐταιρίας τῶν Ὑδάτων. Τὸ οἰκόπεδον τοῦτο, ἀγνώστου ἡμῖν ἰδιοκτητοῦ, καταλαμβάνομεν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἀφ' οὔτου αἱ ἀγγλικαὶ στρατιωτικαὶ ἀρχαὶ κατέλαβον τὸ παρὰ τὸ Chatby Στάδιον. Ἐκοινοποιήθη πρὸς τοὺς ὅτι ὁ κ. Βενιζέλος θὰ ἤρχετο νὰ ἐπιθεωρήσῃ τὸ Σῶμα περὶ τὴν 6ην μ.μ.

Ἐπηκολούθουν αἱ σχετικαὶ μετὰ τὴν ἐπιμέλειαν τῆς στολῆς καὶ τῆς καθαριότητος διαταγαί. Ἐδῶ ὅμως ὑποθέτω ὅτι κάποια ἀνησύχια θὰ κατέλαβε τὸν ἀναγνώστην φοβούμενον ὅτι θὰ ὑποστῇ δευτέραν ἐκδοσιν. Ἰσως μάλιστα ἐπηυξημένων καὶ διωρθωμένων τῶν προετοιμασιῶν περὶ τῶν ὁποίων προγενεοτέρως ὠμίλησα. Ἄλλ' ὁ φόβος αὐτὸς εἶναι ἄδικος. Ναι μὲν, δὲν τὸ ἀρνοῦμαι, ἔχω κάποιαν τάσιν νὰ λιμάρω ὀλίγοντοὺς ἀναγνώστας μου, ὅπως καὶ τοὺς συνομιλητάς μου, ἀλλὰ δὲν ὑπερβαίνω τὰ ἐσκαμμένα φοβούμενος μήπως τοὺς χάσω. Δὲν λέγω λοιπὸν τίποτε διὰ τὰς προετοιμασίας ἀλλ' ὀδηγῶ τὸν ἀναγνώστην κατ' εὐθείαν εἰς τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος οἰκόπεδον.

Ἡ ὥρα εἶναι τετάρτη καὶ ἡμίσεια. Τὸ Σῶμα εἶναι ὑπέροπληρες. Μετὰ λεπτομερεστάτην τελικὴν ἐπιθεώρησιν τῶν Προσκόπων ὑπὸ τοῦ Ἐφόρου τῶν Ὁμάδων, ἀρχίζον ἀτελείωτα γυμνάσια παρελάσεως καὶ παρατάξεως, διὰ νὰ λαδωθοῦν αἱ ἀρθρώσεις τῶν Προσκόπων καὶ νὰ πάρουν οὗτοι τὸν ἀέρα τῆς ρυθμικῆς κινήσεως καὶ ἀμέμπτου παρελάσεως. Δὲν πρέπει νὰ λησμονώμεν ὅτι ὁ μέλλων νὰ μᾶς ἐπιθεωρήσῃ σήμερον, ἐπεθεώρησεν ἄλλοτε ἑκατοντάδας χιλιάδων μαχητῶν τῶν δύο ἐνδόξων πολέμων μας. Πολλὰ χιλιάδες ἐκ τῶν πρὸ αὐτοῦ παρελασάντων, δὲν ἐπέστρεψαν πλέον εἰς τὰ σπίτια των. Ἐτάφησαν ἐκεῖ ὅπου ἔχυσαν τὰς τελευταίας σταγόνας τοῦ τιμίου των αἵματος, εὐχαριστημένοι διότι ἐτήρησαν τὸν πρὸς τὴν πατρίδα καὶ τὸν Βασιλέα ὄρκον των, ὡς πιστοὶ καὶ φιλότιμοι στρατιῶται, δι-

ὅτι μετὰ τὴν τελευταίαν των ματιὰν εἶδον φεύγοντας τοὺς ἐχθροὺς τῆς Ἑλλάδος καὶ διότι ἠδυνήθησαν νὰ ἀκούσουν τὰς νικητηρίους ἰαχὰς τῶν συστρατιωτῶν των.

Τιμὴ αἰωνία καὶ δόξα εἰς τὴν μνήμην των!

Καίτοι, τῇ αἰτήσει τοῦ κ. Βενιζέλου ἐτηρηθῆ μυστικὸν τὸ μέρος τῆς συγκεντρώσεως ἐν τούτοις κόσμος καὶ κοσμάκης ἀνακαλύψας αὐτὸν κατέφθασε σὺν γυναιξὶ καὶ τέκνοις, διὰ νὰ καμαρώσῃ ἴσως τοὺς προσκόπους, ἀλλὰ ἰδίως διὰ νὰ ἴδῃ καὶ πάλιν καὶ θαυμάσῃ τὸ ἵνδαλμά του, τὸν λατρευτὸν του πρόφην Πρωθυπουργόν.

Ἄλλοι ἔχουν τὴν τάσιν νὰ πλησιάσουν πρὸς τὴν σημαίαν τὴν εὐρισκόμενην εἰς τὸ μέσον ἐνὸς γιγαντιαίου Π τὸ ὁποῖον ἐσημάτισαν, μετὰ τὸ πέρας τῶν προετοιμασιῶν ἀσκήσεών των οἱ Πρόσκοποι, μετὰ δύο Ὁμάδας εἰς τὰς πλευρὰς ἐκατέρωθεν καὶ τέσσαρας εἰς τὸ βάθος, ἀπέναντι τῆς Σημαίας.

Αἴφνης ἐπεκράτησε ταραχὴ τις. Ὅλοι ἔστρεψαν τὰ βλέμματα πρὸς τὴν ὁδὸν ὅπου ἀφίππευεν ἀνώτερος Ἀγγλος ἀξιωματικὸς, ὁ λόρδος Denbigh μέγας θιασώτης καὶ φίλος τοῦ Προσκοπισμοῦ ἐν Ἀγγλίᾳ. Ἐξήτησε τὴν ἄδειαν νὰ παρευρεθῇ εἰς τὴν εορτὴν μας, ἣτις ἐννοεῖται τῷ παρεχωρήθῃ ἀμέσως καὶ διὰ τοῦ προέδρου μας ἐσυστήθη εἰς ὅλους τοὺς παρισταμένους. Καὶ ὅλους μὲν εὐγενῶς ἐχαιρέτησε, ἐμὲ ὅμως δὲν γνωρίζω τί παθῶν, ἐθεώρησε ἀναγκαῖον νὰ προσφωνήσῃ εἰς τὴν γλῶσσαν τοῦ Σαίξπηρ ἐνῶ ταυτόχρονως μοὶ ἔσφιγγε τὴν χεῖρα. Μὴ ἔχων προηγούμενα κατὰ τῆς γλώσσης αὐτῆς, περιωρίσθην νὰ σιωπήσω ἀγγλιστί, χωρὶς νὰ ἀποπειραθῶ νὰ ἐξωτερικεύσω ἄλλως τὰ ἐνδόμυχα αἰσθήματά μου. Ἐδύτυχως ἀνηγγέλθη ἢ ἀφίξις τοῦ προεδρικοῦ αὐτοκινήτου καὶ οὕτω διεκόπη ἡ μετὰ τοῦ εὐγενοῦς Ἀγγλου συνομιλία μου.

Πράγματι ὁ κ. Πρόεδρος ἔφθασε συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Γεν. Προξένου κ. Σακτούρη καὶ τοῦ κ. Μασκαντωνάκη. Ἐγένετο δεκτὸς ὑπὸ τῆς Περιφερειακῆς Ἐπιτροπῆς καὶ ἐπροχώρησε πρὸς τὴν Σημαίαν, ὑπὸ τὰς ἐνθουσιώδεις ζητωκραυγὰς τοῦ παρισταμένου πλήθους ἐνῶ αἱ σάλπιγγες καὶ τὰ τύμπανα τῶν Προσκόπων ἤχουν τὸν κεκανονισμένον χαιρετισμὸν καὶ οἱ Πρόσκοποι ἐχαιρέτουν διὰ τῶν Κοντῶν. Πλησιάζας ἐστάθη πρὸ τῆς Σημαίας, ἀπέναντι τοῦ Ἐφόρου τῶν Ὁμάδων καὶ προέδρου μας Κου Μπενάκη, ὅστις μετὰ ἡχηρὰν καὶ σταθερὰν φωνὴν προσεφώνησεν δι' ὀλίγων ἄλλὰ μεσῶν ἐννοίας λέξεων, τὸν Μέγαν Εὐεργέτην τοῦ Ἑλληνικοῦ Προσκοπισμοῦ, εὐχαριστήσας αὐτὸν

συγχρόνως διὰ τὴν τιμὴν ἣν ἔκαμε εἰς τοὺς Προσκόπους Ἀλεξανδρείας, δεχθεὶς νὰ τοὺς ἐπιθεωρήσῃ. Ἐπέδωκεν πρὸς τούτοις αὐτῷ καὶ Ἐγγραφὸν τῆς ἐν Ἀθήναις Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς δι' οὗ αὕτη ἐξέφραζε τὴν εὐγνωμοσύνην τῆς διὰ τὴν γενναίαν πρὸς αὐτὴν δωρεάν του. (Τὸ Ἐγγραφὸν τοῦτο καθὼς καὶ ἡ προσφώνησις τοῦ κ. Μπενάκη δημοσιεύονται εἰς ἄλλην στήλην).

Ὁ κ. Βενιζέλος ἀπαντῶν ἐτόνισε τὴν μεγίστην χρησιμότητα τοῦ Προσκοπισμοῦ καὶ ἐπέμεινε ἐπὶ τῶν σπουδαιωτάτων ὑπηρεσιῶν τὰς ὁποίας οὗτος προσφέρει καὶ θὰ ἐξακολουθήσῃ προσφέρων εἰς τὴν ἑλληνικὴν νεότητα καὶ εἰς τὴν Πατρίδα. «Γνωρίζετε, προσέθηκε, πόσα παρὰ τῶν Προσκόπων ἀναμένω καὶ ποίας ἐπ' αὐτῶν στηρίζω ἐλπίδας πρὸς πραγματοποίησιν τῶν ὁνείρων τῆς φυλῆς μας. Ἐπιθυμῶ καὶ εὐχομαι νὰ ἀριθμῶνται προσεχῶς οἱ Πρόσκοποι κατὰ ἑκατοντάδας χιλιάδων. Φρονῶ ὅτι δὲν εἶναι ἀδύνατον νὰ ἀποκτήσωμεν καὶ πεντακοσίας χιλιάδας προσκόπων».

Ἐλπίς καὶ εὐχὴ παρὰ τοιοῦτου ἀνδρὸς προσερχομένη ἀποτελεῖ ἤδη τὸ ἥμισυ τῆς πραγματοποιήσεως.

Καλοῦνται καὶ προσερχόμενοι παρατάσσονται ἐνώπιον τοῦ κ. Βενιζέλου οἱ τελευταίως ἐπιτυχόντες πτυχιούχοι σκοπευταί. Οἱ ἄλλοι, οἱ προγενεστέρως ἐπιτυχόντες, παρέκάλεσαν τὸν κ. Μπενάκη νὰ τῷ ἐπιστρέψωσι τὰ πτυχία των διὰ νὰ τὰ λάβωσιν ἐκ νέου, ἀλλὰ παρὰ τῶν χειρῶν τοῦ κ. Προέδρου. Ἡ πρότασις των ὅμως αὕτη ἀπερρίφθη μετὰ πολλῶν ὁμῶς καὶ πραγματικῶν ἐπαίνων, ὡς ἀνεφάρμοστος.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ κ. Βενιζέλος ἀφοῦ ἔχει ῥετήσῃ τινὰς ἐκ τῶν παρόντων Κυριῶν καὶ Κυριῶν, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τὸν Ἀγγλον ἀξιωματικόν. ἐπροχώρησε καὶ ἐπέδωκε τὰ πτυχία εἰς τοὺς ἐπιτυχόντας σκοπευτὰς Ἀρχηγ. κ. Τσαλουμᾶν, ἔνωμ. Γερμανὸν καὶ Βερτσώνην, ὑπενομ. Ρουσιᾶν καὶ τὸν Πρόσκοπον Σκαράκη. Ἐξέφρασε τὰ θερμὰ του συγχαρητήρια εἰς ὅλους καὶ ἔσφιξε τὴν χεῖρα ἑκάστου. Τώρα δὲν θὰ μὲ πιστεύσητε ἐὰν σᾶς εἶπω ὅτι οἱ νέοι πτυχιούχοι δὲν συνεινήθησαν διόλου καὶ ὅτι τινὲς δὲν ἐνόμισαν διὰ μίαν στιγμὴν ὅτι εἶχον ἀνάγκην καὶ τρίτης χειρὸς διὰ νὰ χαιρετήσουν τὸν κ. Πρόεδρον (ἡ μιὰ ἐκράτει τὸν Κοντὸν καὶ ἄλλη τὸ πτυχίον). Ὁ Σκαράκης ὅμως δὲν τὰ ἔχασε διόλου. Ἐμειδία ὄχι μόνον τὸ στόμα του ἀλλὰ ὅλοκλήρον τὸ πρόσωπόν του καὶ ἰδίως τὰ μάτια του. Πολὺ δὲ ἐγέλασεν ὅταν τῷ εἶπεν ὁ κ. Βενιζέλος, θωπεύων αὐτὸν εἰς τὸ πρόσωπον, ὅτι εἶνε ἐντροπὴ Κρητικὸς νὰ εἶναι τόσο κοντός. Κάποιος ἐψιθύρισε πλησίον

μου τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου Μαρκαντωνάκη. Δὲν ἠμπόρεσα ὅμως νὰ ἐννοήσω ποία σχέσις ὑπάρχει μεταξὺ τοῦ πτυχιούχου Κρητὸς καὶ τοῦ ὑπερόχου τούτου πρωτύπου τῆς ἀφοσιώσεως καὶ τῆς αὐταπαρνήσεως.

Μετὰ τὴν ἀπονομὴν τῶν πτυχίων ὁ κ. Βενιζέλος ὠδηγούμενος ὑπὸ τοῦ Ἐφόρου τῶν Ὁμάδων κ. Μπενάκη διατρέχει τὸ μέτωπον τῶν παρεταγμένων Ὁμάδων τῶν Ἀρχηγῶν τῶν ὁποίων σφίγγει τὴν χεῖρα. Ἀκολουθεῖ ἡ πρὸ αὐτοῦ παρέλασις ὀλοκλήρου τοῦ Σώματος διεξαχθεῖσα, ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ κ. Μπενάκη, μετὰ πάσης τάξεως καὶ μεγίστης ἐπιτυχίας. Προφανῶς εὐχαριστημένος ὁ κ. Βενιζέλος συγχαίρεται θερμῶς τὸν κ. Μπενάκη εἰς ὃν ἐκφράζει τὴν πλήρη του εὐαρέσκεϊαν.

Ἄλλ' ἤδη ὁ ἥλιος εὐρίσκειται εἰς τὴν δύσιν του καὶ διατάσσεται ἡ ὑποστολὴ τῆς Σημείας ἐκτελουμένη ὑπὸ τοὺς ἤχους τῶν προσκοπικῶν σαλπύγγων καὶ τυμπάνων. Μετὰ μεγαλοπρεποῦς βραδύτητος ὑποστέλλει αὐτὴν ὁ ὑπαρχηγὸς Στόης, ὁ ἔχων τὸν Προσκοπισμὸν εἰς τὸ αἶμα καὶ τὴν ψυχὴν του, ἐνῶ οἱ Πρόσκοποι χαιρετῶσι διὰ τῶν κοντῶν καὶ οἱ θεαταί, ἀσκεπεῖς καὶ αὐτοὶ καθὼς καὶ ὁ Κύριος Βενιζέλος, παρακολουθοῦσι μετὰ θρησκευτικῆς κατανύξεως καὶ ἐν βαθυτάτῃ σιγῇ τὴν ὀραίαν τελετὴν. Εἰς τὰ πρόσωπα ὄλων εἶναι ἐξωγραφισμένη ἡ συγκίνησις καὶ διακρίνονται μάτια δακρυσμένα. Τὰ σημεῖα ταῦτα τῆς συγκινήσεως τὰ προκαλεῖ ἡ παρουσία τοῦ μεγαλητέρου τῶν συγχρόνων πολιτικῶν, τοῦ ὁποίου ἡ θεὰ ὑπενθυμίζει τὰ δοξασιμὰ χρόνια 1912 καὶ 1913.

Ἡ τελετὴ ἐπερατώθη· ὁ Μέγας Πρωθυπουργὸς ἀναχωρεῖ, ἀλλὰ μίᾳ μεγάλῃ, ἀτελείωτῃ ἰαχῇ τὸν παρακολουθεῖ. Καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι οἱ ζητωκραυγάζοντες δὲν θὰ ἦσαν εἰς θέσιν νὰ εἶπωσιν ἐὰν τὸν Βενιζέλον ἐπευφήμουν ἢ τὸ μεγαλεῖον καὶ τὴν δόξαν τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

ΤΑΚΙΤΟΣ ΟΡΣΙΝΗΣ

ΤΟ ΕΝΘΥΜΙΟΝ ΤΗΣ 6 ΟΜΑΔΟΣ Α. Α. ΠΡΟΣ ΤΟΝ Κ. ΕΛ. ΒΕΝΙΖΕΛΟΝ

Μετὰ τὴν ἐπιθεώρησιν τῶν Προσκόπων ὁ κ. Βενιζέλος ἐδέχθη ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ κ. Προέδρου, τὸν ἀρχηγὸν τῆς 6ης Ὁμάδος Κον Α. Πιέργη καὶ τοὺς Ἐνωμοτάρχας αὐτῆς οἵτινες ἐπέδωσαν ἐκ μέρους τῆς Ὁμάδος ἐπίχρυσον καλλιτεχνικὴν γραφίδα μὲ τὰ προσκοπικὰ σήματα καὶ ἔγγραφον δι' οὗ παρακαλεῖτο ὁ κ. Βενιζέλος νὰ ἀπογράψῃ τὸ πρῶτον Β' Διάταγμα δι' οὗ θὰ καλοῦνται οἱ

Ἑλληνες Πρόσκοποι εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Πατρίδος καὶ τοῦ Βασιλέως ὅταν ἐπανέλθῃ διὰ τῆς ἀγάπης τοῦ Ἑλλ. Λαοῦ παρὰ τὸ πλευρόν τοῦ Ἀρχιπροσκόπου Βασιλέως μας.

Ὁ κ. Βενιζέλος συγκεκηνημένον ἐδέχθη τὸ ἐνθύμιον τοῦτο καὶ ἐδηροστήθη νὰ παραθέσῃ εἰς τὴν χρυσὴν Βίβλον τῆς Ὀμάδος τὸ ρητὸν «Αἰὲν ἀριστεύειν» μετὰ τῆς ὑπογραφῆς του, ἠὲ χαρίστησε δὲ τὸν Ἀρχηγὸν καὶ τοὺς Ἐνωμοτάρχας διὰ τὸ δῶρον των,

Κατὰ τὴν ἐπίδοσιν παρευρίσκειτο καὶ ὁ Πρόεδρος κ. Ἀντ. Μπενάκης.

Ἡ ΕΘΝΙΚΗ ΜΑΣ ΕΟΡΤΗ

Ἡ παρέλασις

Ἐπὶ τέλους ἀνέτειλλεν καὶ ἡ τόσον ἐναγωνίως ἀναμενομένη ἡμέρα τῆς ἐθνικῆς μας ἑορτῆς. Ἀπὸ πρωΐας οἱ πρόσκοποι συνέρρεον εἰς τὸ Κέντρον διὰ νὰ λάβουν μέρος εἰς τὴν παρέλασιν τοῦ Σώματος.

Περὶ τὰς 9 1)2 π.μ. αἱ 7 Ὀμάδες ἐπὶ κεφαλῆς ἔχουσαι τὴν Ὀμάδα τῶν σαλπικτῶν καὶ τυμπανιστῶν, ἐκκινοῦν ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τῶν κ.κ. Ἀντ. Μπενάκη, Ἐφόρου Ὀμάδων, Ἀλ. Χωρέμη καὶ Ἀλ. Λ. Μπενάκη καὶ διὰ τῶν ὁδῶν Ροζέττης, Σερίφ, Πλατείας, Τεουφίτι, μετέβημεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ὅπου ἀπέδωκαν τὰς τιμὰς εἰς τοὺς ἐπισήμους. Ἐκεῖθεν μετὰ τὴν δοξολογίαν, καὶ ἀφοῦ ἐξηρωκραύγασαν ὑπὲρ τοῦ Ἔθνους καὶ τοῦ Βασιλέως, τὸ Σῶμα προπορευομένης τῆς Φιλαρμονικῆς διηυθύνθη ἀκολουθούμενον ὑπὸ ἀπειρου πλήθους εἰς τὸ Ἑλληνικὸν Προξενεῖον, ὅπου τὸ Προεδρεῖον συνεχάρη τὸν κ. Γενικὸν Πρόξενον. Μετὰ τοῦτο οἱ Πρόσκοποι ἐπέστρεψαν εἰς τὴν λέσχην ὅπου καὶ διελύθησαν ἵνα συγκεντρωθοῦν ἐκ νέου τὸ ἑσπέρας εἰς τὰς 8 διὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ Μπελβύ.

Εἰς τὸ Μπελβύ

Καίτοι ἡ ἐναρξίς τῆς ἑορτῆς εἶχεν ὠρισθῆ διὰ τὰς 9 1)2 ἐν τούτοις πολὺ ἐνωρίτερον πολὺς κόσμος ἤρχισε νὰ συρρῆ εἰς τὴν ἀπέραντον αἴθουσαν τοῦ Μπελβύ, καλλιτεχνικώτατα στολισμένην. Παντοῦ τὰ ἐθνικά μας χρώματα ἔλαμπον ὑπὸ τὸ φῶς τῶν κυανολευκῶν λαμπτήρων. Εἰς ὅλην τὴν σειρὰν τῶν θεωρείων εἶχον τοποθετηθῆ ἑλληνικοὶ θυρεοὶ μὲ ἓνα ἑνδοξον ὄνομα ἐν τῷ μέσῳ. «Κωνσταντῖνος, Κιλκίς, Σαραντάπορον, Δαγκλῆς κ.τ.λ.» Εἰς τὴν ἑορτὴν παρήσαν, ὁ κ. Γενικὸς Πρόξενος, μεθ' ὀλοκλήρου τοῦ προσωπικοῦ τοῦ Προξενεῖου, ὁ Πρόεδρος τῆς Κοινοτήτος κ. Συναδινός, οἱ κ.κ. Σαλβάγος, Χωρέμης, Μπενάκης καὶ ὅλη ἡ Ἑλληνικὴ Παροικία τῆς πόλεώς μας.

Τὴν ἑορτὴν ἐπίσης ἐτίμησαν καὶ πολλοὶ

Ἄγγλοι ἀξιωματικοὶ τοῦ Στρατοῦ τῆς Κατοχῆς, καθὼς καὶ πολλοὶ Γάλλοι τοῦ Ἐκστρατευτικοῦ Σώματος, μεταξύ τῶν ὁποίων καὶ ὁ κ. Holtzapffel Ταγματάρχης τοῦ πυροβολικοῦ, ὅστις ὑπῆρξε καὶ μέλος τῆς ὑπὸ τὸν στρατ. Eydoux Γαλλικῆς Ἀποστολῆς. Τὰ θεωρεῖα πλήρη Κυριῶν τῆς Ἀλεξανδρινῆς ἀριστοκρατίας εἰς ὠραιότητα ἀμφιέσεις.

Κατὰ τὰς 10. μ.μ. ἀρχίζει ἡ ἐκτέλεσις τοῦ προγράμματος, ὠραιότατος εἰς ποικιλίαν. Μουσικῆ, ἄσματα, χοροὶ ἀπαγγελίαι κτλ. ὅλα ὠραῖα, καλλιτεχνικώτατα, ἐκράτησαν ἀδιάπτωτον ἐπὶ τρεῖς ὀλοκλήρους ὥρας τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ἀκροτηρίου. Ἰδίως ὁ χορὸς τοῦ κ. Παπασταθοπούλου καὶ ἡ Ἑλληνικὴ Φιλαρμονικὴ ἤρρεσαν πολὺ καὶ κατεχειροκροτήθησαν. Ἐν τέλει ἡ Μουσικὴ ἐπαιάνισε μετὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ ὄλους τοὺς ὕμνους τῶν Συμμάχων κρατῶν, τοὺς ὁποίους τὸ κοινὸν ἠκροάσθη ὄρθιον καὶ τῶν ὁποίων τὸ τέλος ἐκάλυψαν ἀκράτητα χειροκροτήματα καὶ ἐπευφημίαι.

Ἡ ἑορτὴ, διωργανωθεῖσα ὑπὲρ τοῦ Ταμείου τοῦ Σώματος τῶν Προσκόπων ἐπέτυχε πληρέστατα χάρις εἰς τὰς φροντίδας τοῦ κ. Γεν. Προξένου, ὁ ὁποῖος, ἀεικίνητος ἔτρεγεν ἀπὸ τοῦ ἐνὸς θεωρείου εἰς τὸ ἄλλο νὰ εὐχαριστῆ τοὺς τιμήσαντας τὴν παράστασιν.

Τὸ γεῦμα εἰς τὸν κῆπον Ἀντωνιάδου.

Τὴν Κυριακὴν τοῦ Θωμᾶ, τὸ Σῶμα Ἀλεξανδρείας ἐξέδραμε εἰς τὸν παρὰ τὴν διώρυγα κῆπον τοῦ κ. Ἀντωνιάδου, ὅπου καὶ κατεσκήνωσαν αἱ Ὀμάδες καθ' ὅλην τὴν πρωΐαν οἱ πρόσκοποι ἐπεδόθησαν εἰς διάφορα προσκοπικὰ παίγνια, ἐκτὸς ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι προπαρασκεύαζον τὸ πλουσιώτατον γεῦμα, τὸ ὁποῖον προσέφευρεν ὁ πρόσκοπος Θ. Κότσικας.

Περὶ τὴν μεσημβρίαν ἐπεσκέφθησαν τὸν καταυλισμὸν, ὁ κ. Γεν. Πρόξενος, ἡ κ. καὶ ὁ κ. Κότσικας καὶ πολλοὶ ἄλλοι. Ὁ κ. Γεν. Πρόξενος ἐτηλεφώνησεν ἐκ τῆς 6ης εἰς τὸν κ. Χωρέμην εὐρισκόμενον εἰς τὸν τηλεφ. σταθμὸν τῆς 4ης, ὅτι «λυπεῖται πολὺ πού δὲν ἔμπορεῖ νὰ μᾶς συντροφεύσῃ εἰς τὸ ξεκοκκάλισμα τῶν ἀρνιῶν».

Μετὰ τὸ γεῦμα (ὅπερ εἰρήσθω ἐν παρόδῳ ἦτο ὀρεκτικώτατον καὶ ἀρθονώτατον) τὸ Σῶμα ἠγουμενῶν τῶν σαλπικτῶν καὶ τυμπανιστῶν ἐπανῆλθεν εἰς τὸ Κέντρον κατὰ τὰς 7 μ.μ. καὶ διελύθη. Εἰς τὸ γεῦμα παρεκάθησαν, ἐκτὸς τῶν μελῶν τῆς Τοπ. Ἐπιτροπῆς ὁ κ. Ι. Πάλασιολόγος, ὁ ταγματάρχης κ. Holtzapfel καὶ ὁ ὑπασπιστὴς του.

Ἐνα μεγάλο—μεγάλο εὐχαριστῶ ἄστον ἀγαπητό μας σινάδελφο Κότσικα.

Γ. ΚΟΚΚΑΛΗΣ

ΕΝΩΜΟΤΑΡΧΗΣ 6 ΟΜΑΔΟΣ Α, Α.

ΣΩΜΑ ΚΑΙ-ΡΟΥ
Η ΕΘΝΙΚΗ ΜΑΣ ΕΟΡΤΗ

Τὴν ἐθνικὴν μας εορτὴν ἠδυνήσαμε καὶ πάλιν νὰ εορτάσωμε ὄχι βέβαια καλύτερα ἀπὸ ἄλλοτε, ἀλλ' ὁπωσδήποτε ὅπως ἤμπορούσαμε ἑμεῖς οἱ πρόσκοποι ἐδώσαμε κάποια σεμνοπρέπεια στὴ μεγάλη αὐτὴ ἡμέρα ποῦ λέγεται 25ῃ Μαρτίου. Ντυμένοι μὲ τὴν ὠραία καὶ γροσφικὴ στολὴ οἱ πρόσκοποι ὅλοι ζωηροὶ μέχρι ἐνὸς τρέχουν στὸ Προσκοπεῖον γιὰ νὰ λάβουν μέρος στὴ παρέλασι. Στὰς 9,5 κρότος τυμπάνων καὶ ἤχος σαλπύγγων καὶ πυφύρων ἔδωσαν στὸ καθένα τὰ ἐννοήση ὅτι οἱ Ἕλληνες Πρόσκοποι πανηγυρίζανε τὴν Ἐθνικὴν εορτὴν μαζί μὲ τὴ μικρὴ ἀλλὰ ζωηρὴ παροικία μας. Εἰς τὸ νεόδμητο ναὸ τῶν Ἀγ. Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης παρετάχθησαν ἐντὸς καὶ ἐκτὸς γιὰ τὴ τήρησι τῆς τάξεως τὴν ὅποια παρ' ὄλο τὸ συνωστισμό ποῦ ὑπῆρχε ἐτήρησαν καλῶς. Ἡ δοξολογία τελέσθη μὲ ὅλη τὴ δυνατὴ προσπάθεια ἐπισημῶς, εἰς τὸ τέλος δὲ ὅταν ὁ Ἱεράρχης ἀνεφώνει διαφόρους εὐχὰς, οὐρανομήκεις ζητωκραυγαὶ καὶ μέγας χαιρετισμὸς ὑπὸ τῶν Προσκόπων διεδέχοντο αὐτάς. Τὴν 11ην οἱ ἐπίσημοι ἐξῆλθον ἡγουμένων τῶν κ. κ. Βερενίκη διευθ. τὸ Δ. Πρακτορεῖον, Ξανθοπούλου προξένου, Μελά ὑποπροξένου, πίντων ἐν ἐπισημῶ στολῇ καὶ ἐπομένων τῶν λοιπῶν ἐξοχόντων τῆς Καϊρινῆς Παροικίας.

Ἡ παρέλασις τῶν προσκόπων κατέληξε ἀφοῦ διήλθε τὰς κυριώτερας ὁδοὺς εἰς τὸ Δ. Πρακτορεῖον ὅπου ὁ κ. Ἐφορος ὁμάδων μετὰ τῶν Ἀρχηγῶν καὶ Ὑπαρχηγῶν ἀνῆλθε πρὸς ἀποχαιρετισμὸν τοῦ κ. Βερενίκη μετατιθεμένου πιθανῶς.

Ὁ κ. Βερενίκης προσεφώνησε τοὺς κ. κ. ἀρχηγοὺς καὶ ὑπαρχηγοὺς ὡς τοὺς μέλλοντας στρατιώτας εἶτα τοὺς ἐφέδρους καὶ ἠνχῆθη εὐόδωσιν τῶν ιδεωδῶν τοῦ ἔθνους. Τὴν Α. Ε. ἀντεφώνησε καταλλήλως ὁ κ. Μ. Λιούφης.

Τὴν λήξιν τῆς δεξιῶσεως ταύτης ἐσημείωσαν ἐνθουσιῶδεις ζητωκραυγαὶ ὑπὲρ τοῦ Ἀνακτος Στρατηλάτου καὶ τῆς Κυβερνήσεως.

Εἶτα οἱ πρόσκοποι διηυδύνθησαν διὰ τῶν κυριώτερον ὁδῶν εἰς τὸ Προσκοπεῖον ἐνθα καὶ διελύθησαν.

ΤΩΝΗΣ ΒΕΡΒΕΝΙΩΤΗΣ

ΕΘΝ. ΟΜΑΔ. ΠΡΟΣΚ. ΗΑΙΟΥΠΟΛ. Κ. Α.

ΣΩΜΑ ΚΑΦΡ-ΕΛ-ΖΑΓΙΑΤ

Ὁραία ἢ χθεσινὴ δρκαμοσία τῶν προσκόπων μας. Ἦτο ἡ πρώτη φορὰ, ποῦ ἡ ὁμάς μας ἀνεφάνη ὡς στρατιωτικὸν σῶμα καὶ ἡ πρώτη τῆς αὐτῆ ἐμφάνησις θ' ἀφήση

ἀλησμόνητη τὴν ἐντύπωσι εἰς τοὺς προσκόπους, τοὺς ὀργανωτὰς καὶ τοὺς παρειρεθέντας. Τὸ Κέντρον μὲ μεγάλας ἐλπίδας γιὰ τὸ σῶμα μας ἔδειξε πόσον ἐνδιαφέρεται γιὰ τὴν νεοσύστατη ὁμάδα μας. Ὁ πρόεδρος τῆς Κεντρικῆς μας κ. Ἀν. Μπενάκης μὲ τὴν κυρία του, ὁ κ. Χωρέμης καὶ ὁ κ. Ἀρκουδάκης ἐκ τῶν μελῶν τῆς, ἦσαν οἱ εὐτυχεῖς, ποῦ πρῶτοι εἶδαν ὅτι ὁ θεσμὸς τὸν ὁποῖον μὲ τόσον ζῆλον ἀνέλαβαν νὰ ἐξαπλώσουν, εὐρίσκει ἐλεύθερον τὸ στάδιον τῆς δράσεως καὶ εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς Αἰγύπτου καὶ ὑπόσχηται μεγάλα εἰς τὸν Ἑλληνισμόν τοῦ μέλλοντος.

Ἡ εορτὴ ἔγινε εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ σχολείου, τοῦ ὁποῖου ὁ διάκοσμος ἂν δὲν ὑπερηφανεύετο διὰ τὸν πλοῦτον, ἐσεμνύετο τοῦλάχιστον διὰ τὴν ἀπλότητά του· μόνο του στόλισμα εἶχε ἓνα σύμπλεγμα μὲ τοὺς Βασιλεῖς, τὴ Σημαία καὶ τὸν Φοῖνικα, καὶ ὠραιότερο ἀκόμη στολίδι τοὺς 19 προσκόπους του, οἱ ὁποῖοι, μαθηταὶ του ἐκτὸς τεσσάρων, ἔδιδαν στὴν ἔδρα ἐκείνη, ποῦ τοὺς στέλλει τὸ φῶς τῆς παιδείας, σκεπασμένη ὁμως τώρα μὲ τὴν ἐθνικὴν Σημαία, τὸν ὄρο πείσεως εἰς τὰ μεγάλα τοῦ ἀνθρώπου ιδεώδη, τὴν Πατρίδα, τὸν Βασιλέα καὶ τὴν Κοινωνίαν. Βοηθὸς τῶν ὁ Θεὸς καὶ μάρτυρες τῶν ὁ ἀντιπρόσωπός του, ὁ κ. Πρόξενος Τάντας, ἡ Κεντρικὴ, ἡ Τοπικὴ Ἐπιτροπὴ, ἡ Κοινοτικὴ, οἱ γονεῖς τῶν καὶ ὁλόκληρος τοῦ Κάφρ-Ζαγιατ ἡ παροικία, ἡ ὅποια μὲ ἰδιαιτέραν ἀγάπην περιβάλλει τὸ νεοσύστατον σῶμα.

Τὸ πρόγραμμα διέκρινε, ἡ ἀκριβεία τῆς ἐκτελέσεώς του ἢ ἐπιβάλλουσα ἀπλότης του, ἢ ἀχαλάρωτος συνοχὴ καὶ ἡ βραχύτης του· Προηγῆθη ἁγιασμὸς, τὸν ἠκολούθησε τὸ ῥῶμα « Σὺν τῇ σπίθα » τοῦτο δὲ προσφώνησις ὑπὸ τοῦ κ. Λιβανοῦ ἐκ τῶν μελῶν τῆς Τοπικῆς Ἐπιτροπῆς. Ἐν ὀλίγοις ἀνέπτυξε τὸν θεμελιώδη τῶν προσκόπων σκοπὸν τὴν διάπλασιν τῆς νεωτέρας γενεᾶς ἐπὶ τῶν κανόνων τῆς στρατιωτικῆς μορφώσεως, ἐν συνδιασμῶ μετὰ τῆς ὑποταγῆς τῆς εἰς τὴν ιδεάν τῶν πρὸς τὸ σύνολον ὑποχρεώσεων. καὶ ἐφαντάσθη τὸν Ἑλληνόπαιδα πρόσκοπον, ἐνθουσιῶδες τέκνον ὠραίας πατρίδος καὶ πολῦτιμον παράγοντα τοῦ κοινωνικοῦ βίου, ἔτοιμον ὅταν ἡ στιγμή ἔλθῃ, νὰ εὐρύνῃ τὰ ὄρια τῆς πατρίδος του, καὶ συνεχίζων κατόπιν τὸ ἔργον τῆς νὰ δημιουργήσῃ τὴν ἐξυγιασμένην κοινωνίαν, τῆς ὁποίας ὑπόδειγμα καὶ φάρος λαμπρὸς θὰ εἶνε ἡ μεγάλη Ἑλλάς μας. Μετὰ πεποιθήσεως ἐξεφράσθη διὰ τὴν επικράτησιν τῆς ιδεᾶς μας, διότι οἱ ἀναλαβόντες ὡς στήριγμά τῶν ἔθεσαν τὴν θῆλῃσιν καὶ ἐπιμονῇ, ἡ ὅποια πάντοτε νικᾷ. Ἐτελείωσε μὲ μίαν ἀποστροφὴν πρὸς τοὺς

μέλλοντας να δοκισθῶν ἀντῶν τὴν γνώμην ἐκ τῆς γενομένης ἐργασίας ἐξέφρασε τὴν πεποίθησιν ὅτι ἔχουν τὴν δύναμιν νὰ κρατήσουν πιστῶς τὸν ὄρκον των καὶ ν' ἀνοίξουν εἰς τὸ Σῶμα, εὐρυτέρους ὁρίζοντας δράσεως.

Ἀμέσως κατόπιν ὁ ἀρχηγὸς κ. Κουτσάφτης μὲ λίγα καὶ ὠραία λόγια καλεῖ ἕνα ἕκαστον νὰ δοκισθῆ. Δίδει αὐτὸς πρῶτος τὸν ὄρκον, τὸν ἀκολουθεῖ ὁ ὑπαρχηγὸς καὶ οἱ πρόσκοποι ὁ καθεὶς χωριστά. Τοὺς ἐγχειρίζει τὰ πτυχία καὶ σήματα καὶ χαιρετᾷ ἕνα ἕκαστον διὰ χειραψίας, εὐχόμενος αὐτὰ νὰ γίνουν ἀπαρχὴ μεγαλυτέρων τιμῶν. Εἶνε πολὺ συγκινητικαὶ αὐταὶ αἱ στιγμαὶ καὶ ἡ ἐπιβλητικότης των διαγράφεται πρὸ παντὸς εἰς εἰς πρόσωπα τῶν νέων δοκίμων.

Ὁ πρόξενος Τάντας κ. Λιάτης διὰ λόγου μεστοῦ ἐννοίας, συγχαίρει τὰς ἐπιτροπὰς, τὸν ἀρχηγὸν καὶ τοὺς προσκόπους καὶ διαπιστώνει τὰς ἐλπίδας, τὰς ὁποίας τὸ Κράτος στηρίζει ἐπὶ τῆς νέας αὐτῆς γενεᾶς. Ἡ Ὀμάς χαιρετᾷ στρατιωτικῶς καὶ ψάλλει τὸν Ἐθνικὸν ὕμνον, τῆ διευθύνσει κλειδοκυμβάλου τῆς κ. Λαλαοῦνη διδασκαλίσσης τοῦ σχολείου καὶ συνεργάτιδος τῆς Ὀμάδος ὡς πρὸς τὸ μουσικὸν μέρος. Ἡ Ὀμάς ἐφ' ἑνὸς ζυγοῦ ἐξέρχεται εἰς τὸν περίβολον τῆς Κοινοῦτος, τὴν ἀκολουθοῦν πάντες καὶ θαυμάζουν τὰ γυμνάσια ἐλιγμῶν ὀμάδος καὶ ἐνωματίας κατὰ πρῶτον, καὶ γυμνάσια διμοιρίας κατόπιν, ἅτινα ἐκτελεῖ μὲ θαυμαστὴν ἀκρίβειαν εἶνε ἀποτέλεσμα τοῦτο τῆς καλῆς τῶν προσκόπων ἀντιλήψεως καὶ τῆς ἐπιμόνου τοῦ ἀρχηγοῦ προσπαθείας, τοῦ ὁποίου τὸν ζῆλον δεόντως ἐξετίμησε ὁ κ. πρόεδρος καὶ τὰ λοιπὰ μέλη τῆς Κεντρικῆς μας. Ἐπανειλημμένως ὁ κ. Μπενάκης συγχαίρει τὴν Τοπ. Ἐπιτροπὴν, τὸν ἀρχηγὸν, ὁ ὁποῖος ὁμολογούμενως φθάνει εἰς τὸ ὕψος τῆς θέσεώς του, καὶ δι' αὐτοῦ τοὺς προσκόπους. Ἡ συνενόησις διὰ σηματοτηλεγράφου διὰ βραχιόνων, ἐκτελεῖται θαυμάσια καὶ μακροσκελὲς τηλεγράφημα τῶν προσκόπων μας, ἀλάθητον, εὑρίσκεται εἰς χεῖρας τοῦ κ. προέδρου τῆς Κεντρικῆς. Ὁ κ. Δαυὶδ ἐκ τῶν ἐνθέρμων συνεργατῶν, ἀναλαβὼν τὸ μάθημα τοῦτο, δέχεται θερμὰ συγχατήρια ὡς καὶ οἱ τηλεγραφεῖται τοῦ πρόσκοποι.

Τελειώνει ἡ ὠραία ἐορτὴ καὶ ὄλοι φεύγουν μὲ τὸν μεγαλύτερον θαυμασμόν διὰ τὴν γενομένην ἐργασίαν, ἐνῶ ὁ κ. Καλαμβοκίδης, πρόεδρος τῆς Τοπ. Ἐπιτροπῆς ὁδηγεῖ εἰς τὸν οἶκον του τὰ μέλη τῆς Κεντρικῆς καὶ τὸν κ. Πρόξενον.

Ἐν Κάρφ-Ζαγιάι 1-4-15

ΣΤΙΓΜΙΟΤΥΠΑ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΟΡΤΗΝ ΤΟΥ ΜΠΕΛΒΥ.

Μετὰ τὰς 9 1/2 δὲν εὑρίσκει κανεὶς καθίσμα μέσα ὅστιν ἀπέραντη αἴθουσα. Οἱ Πρόσκοποι προσέφερον τὰ δικά των εἰς τοὺς θεατάς.

Ἐνας Ἐνωμοτάχης παρεκάλεσε μίαν κυρίαν νὰ καθήσῃ ὅστιν καρέκλα ποῦ τῆς παρουσίαζεν.

— Καὶ εὖ ποῦ θὰ καθίσῃς παιδί μου ;

— Ἐννοία σας Κυρία μου, κάθουμι καὶ χάμω. Δὲν εἶνε τόσον σκληρὰ ὅσον νομίζετε.

* *

Ἐπάνω ὅσα θεωρεῖα ἡ Ὀμάς τῆς Ὑψηροσίας ἐσκοτώνετο νὰ τοποθετῆ τὸν κόσμο. Κατὰ τὰς 10, ἀνέβηκαν καὶ δύο Γάλλοι ἀξιωματικοὶ οἱ ὁποῖοι μὴ καταρωθῶσαντες νὰ εὑρουν θέσι κάτω, προσπαθοῦσαν νὰ βολευτοῦν ὅσα θεωρεῖα.

Ἐνας ἐνωμοτάχης τοὺς παρεκάλεσε νὰ τὸν ἀκολουθήσουν καὶ τοὺς ἔβαλε σ' ἕνα θεωρεῖο ποῦ ἦτο κενό.

Καταγοητευμένοι οἱ Γάλλοι δὲν εὑρίσκαν λόγους νὰ εὐχαριστήσουν τὸν πρόσκοπον. Ὅταν δὲ ἔφυγεν αὐτὸς ἠκούσθησαν λέγοντες.

— Mais ils sont épatants ces jeunes gens ?

* *

Ἡ σκηνὴ ἐπάνω ὅσον ἐξώστη.

Ἐνας πρόσκοπος γύρευε καρέκλες γιὰ νὰ κατεβῆσῃ ὅστιν πλατεῖα.

Σ' ἕνα θεωρεῖο ἀνακαλύπτει 3 Ἄγγλους οἱ ὁποῖοι εἶχον 4 καθίσματα Πλησιαῖς καὶ ἐρωτᾷ ἀλλὰ δὲν τὰ καταφέρνει νὰ συνεννοηθῆ. Δὲν χάνει καιρὸ, πάγει στὸν κ. Ἄλ. Χωρέμη, ὁ ὁποῖος ἐκεῖνη τῆ στιγμῇ συνωμιλοῦσε μὲ τὸν Πρόεδρο τῆς Κοινοῦτος.

— Σὰς παρακαλῶ κ. Χωρέμη, μοῦ λέτε πῶς λένε ἐγγλέζικα « εἶνε ἐλεύθερη αὐτὴ ἡ καρέκλα ; »

Ὁ κ. Συναδινὸς γελᾷ μὲ τὴν καρδιά του.

* *

Πολὺ καλὴ ἐντύπωση ἔκαναν οἱ σαλπικταὶ μας ποῦ ἐπαιζαν μαζὺ μὲ τὴν Φιλαρμονικὴ τὸ ἐμβατήριον τῶν Προσκόπων τοῦ κ. Ἄλέξ. Συναδινοῦ. Ὁρωταιάτη μουσικὴ ἀλλὰ καὶ λαμπρὰ ἐκτελέσεις. Θὰ θέλαμε ὅμως νὰ βλέπαμε τὸν ἴδιον τὸν συνθέτη νὰ διευθύνῃ τὴν μουσικὴν.

Σὲ κάθε περίπτωσι ὅπως καὶ νὰ εἶναι, δὲν βρισκῶμε λόγια νὰ ἐκφράσωμε τὴν εὐγνωμοσύνην μας ὅσον κ. Ἄλέξ. Συναδινόν, ποῦ εὐηρεστήθη νὰ μᾶς ἀφιερῶσῃ τὸ ὠραῖον ἐμβατήριον.

Γ. ΚΟΚΚΑΛΗΣ

ΕΝΩΜΟΤΑΡΧΗΣ Β ΟΜΑΔΟΣ Α.Α.